

Vlăstarul

Februarie | Nr. 1 | 2014 ■ 10 LEI

Seria VI

Revista Colegiului Național „Spiru Haret”, București

FONDATĂ ÎN 1923

ISSN 2065-4308

Sumar

· Editorial: Centenar C.N.S.H.B.	p. 3
· Asociația S.H. 2001	p. 16
· Anchetuța: Casa Memorială a lui Spiru Haret	p. 18
· Vlăstarii merituoși	p. 20
· Proiect de voluntariat	p. 21
· Interviu cu sculptorul Mircea Roman	p. 22
· Absolvent C.N.S.H.B.: ANDREEA IBACKA	p. 25
· Interviu muzică: COMA	p. 31
· Pauză de lectură	p. 35
· Debut literar: Cătălin Apătean	p. 45
· Eseu critic: <i>Tratat de istorie a religiilor de Mircea Eliade</i>	p. 48
· Galerie C.N.S.H.B.	p. 49
· Expoziție foto: ANDREI LUMPAN	p. 50
· Cercul de fotografie C.N.S.H.B.	p. 51
· Bacalaureat 2014	p. 52
· IT & Gaming by Radu Cucu	p. 58
· Horoscop	p. 60
· Evenimente	p. 62

Coordonatori:

DIRECTOR - prof. ALEXANDRU CONSTANTINESCU
 REDACTOR ȘEF: prof. CORINA BUZOIANU
 INFORMAȚII DESPRE ACTIVITĂȚILE DIN LICEU:
 prof. MARIANA COMĂNIȚĂ
 CONSULTANȚI: prof. PETRONIA DUMITRESCU
 prof. CRISTINA MILITARU

Vlăstarul

Art & Design	ALESIA RĂDULESCU ANDREEA VELICU
PR	TEODORA ROCA
Redactori	RADU CUCU ANDREI DUMITRESCU JACQUELINE JANSEN EVE STAICU ALEX ȘTEFĂNESCU
Reporteri	DANIELA CĂLIN ANDREEA CRĂCIUNESCU TEODORA ROCA ANDREEA VELICU
Foto reporteri	TEODORA GHEȚEA
Colaboratori	RĂZVAN AVĂDĂNEI ALEXANDRU CULCEA PROF. IOANA DUMITRU ALEXANDRU GOGOĂȘĂ IULIANA NEAGOIE IRINA UNGUREANU
Corectură	DIANA CHIRU ANDREI RĂDULESCU DIANA SOCACIU
Admin site revistă	ANDREEA SAROȘ
FOTO	FILIP MIHĂILESCU MĂDĂLINA PÎNDARU ANDREI TURCU SXC.HU
Foto copertă	prof. CORINA BUZOIANU

COLEGIUL NAȚIONAL „SPIRU HARET”
CENTENAR 1913 - 2013

Text: prof. Alexandru Constantinescu
 Foto: Mădălina Pîndaru, clasa a IX-a F,
 Filip Mihăilescu, clasa a VII-a

Liceul nostru obișnuiește ca, în fiecare an, cu ocazia sărbătorii patronului său, Spiru Haret, să dea o serbare, la care participă elevii din toate clasele. Acest festival, totdeauna cu un bogat și variat program, e un fel de oglindă a activității liceului și în special a silinței și bunăvoinței elevilor, deoarece reușita serbării e în funcție de modul cum au înțeles să-și facă datoria. Pe lângă aceasta, tradiționala noastră serbare mai are și un alt rol: consolidarea legăturii sufletești dintre școală și părinți, elevi și absolvenți.

Acestea erau cuvintele elevului I. Fuhn, care, în anul 1932, făcea parte din „comitetul de elevi” al revistei „Vlăstarul”. Un alt elev al liceului, Radu Mărculescu, publică, la mulți ani de la absolvire, o lucrare cu caracter memorialistic în care povestește despre „un spectacol revuistic pus pe scena Teatrului Național” și organizat de Ziva Sfântului Spiridon (12 decembrie).

Un motiv de încântare și de mândrie pentru toată suflarea Colegiului Național „Spiru Haret” este că, acum, la 100 de ani de la înființare, constatăm că tradiția s-a păstrat. Și nu numai atât. În anul 2013, sărbătoarea patronului spiritual al liceului nostru, Sfântul Spiridon, a fost dublată nu numai de celebrarea existenței centenare a acestei școli de tradiție (1913-2013), ci și de împlinirea a 90 de ani de la apariția primului număr al revistei liceului - „Vlăstarul” (1923). Ca și în ceilalți ani, școala a îmbrăcat straie de sărbătoare, însă unicitatea momentului a determinat organizarea unor activități deosebite, pe parcursul a trei zile: 12, 13, respectiv 25 decembrie. Nu trebuie însă trecute cu vederea activități dedicate acestui moment deosebit, desfășurate anterior zilelor amintite.

Este vorba, în primul rând, despre lansarea unei variante pentru un nou imn al liceului. Elevi din clasele a XI-a B și a XI-a A, sub coordonarea doamnei profesoare Codruța Missbach, au

compus coloana sonoră și textul unui cântec difuzat în pauze, prin stația școlii, câteva zile la rând. De asemenea, tot sub coordonarea doamnei profesoare, s-a realizat un scurt metraj aniversar, intitulat „Eu, spirist”, despre care am scris în numărul anterior al „Vlăstarului” și care poate fi vizionat accesând:
http://www.youtube.com/results?search_query=eu%2C%20spirist&sm=3

*
12 DECEMBRIE

Dimineața, între orele 10.00 - 11.00, elevi și profesori ai Colegiului Național „Spiru Haret” au participat la oficierea unei slujbe religioase de către Preacucernicia Părinți George Pretorian și Mircea Gorețchi, în memoria eroilor martiri (Andrei Parcanschi-absolvent 1989, Cosmin Oprea-absolvent 1989, Andrei Frumușanu-absolvent 1986, Daniel Licu-absolvent 1988). A fost depusă apoi o coroană de flori la mormântul lui Spiru Haret din cimitirul Bellu.

Întorși la liceu, privirile tuturor s-au îndreptat spre minunatele creații ale elevilor din București și din țară, expuse în cadrul concursului de creație și interpretare artistică SPIR ART (proiect inițiat, în 2004, de prof. Gabriel

1913

2013

Vrinceanu, Inspector de specialitate -matematică, și Arh. Matei Stoean, absolvent C.N.S.H.B.). Tema ediției (a X-a) a fost *Arta în timp și timpul în artă*, iar doamnele profesoare Sanda Amarandei și Mariana Comăniță au vegheat asupra bunei organizări a competiției. Concursul din acest an a fost dedicat aniversării centenarului C.N.S.H.B. și inclus în Calendarul Activităților Educative Regionale și Interjudețene pentru anul școlar 2013-2014.

Din juriu au făcut parte:

- pentru secțiunile: *Grafică, Pictură, Colaj și Fotografie* - următorii artiști plastici: prof. Alexa Angelica, prof. Simina Sanda (de la Clubul Copiilor, sector 2), prof. Petre Mariana (de la un club particular) și dl. Cătălin Rădulescu, de la Facultatea de Arhitectură;

- pentru secțiunea *Interpretare muzicală*: conf. univ. dr. Crinuța Popescu - prof. Teorie și Solfegeii, Univ. „Spiru Haret”; Manuela Popescu - realizator, Radio România; prof. Cristina Măgureanu - Profesor Canto, C.N. de Artă „Dinu Lipatti”; prof. Valentina Gavrilă - prof. Metodist, Educație Muzicală, ISMB.

Elevii talentați au fost premiați, astfel:

- secțiunea *Grafică*: Premiul I: Carstea Petronela-C.N. „Gh. Lazăr”; Premiul II: Corcotoi Marta- L.Gr.C. „Timotei Cipariu”; Premiul III: Vasile Alexandru - C.N. „Spiru Haret”;

- secțiunea *Pictură*: Premiul de Excelență: Andrei Dumitrescu- C.N. „Spiru Haret”; Premiul I: Patricia Parfeni- C.N. „Gh. Lazăr”; Premiul II: Maria Drinceanu-C.N. „Gh. Lazăr”; Premiul III: Ana Rădulescu - C.N. „Cantemir Vodă”;

- secțiunea *Colaj*: Premiul I: Diana Diaconescu- C.N. „Spiru Haret”; Premiul II: Antonia Stoienescu- C.N. „Elena Cuza”;

- secțiunea *Fotografie*: Premiul I: Clara Oprescu- C.N. „I.L.Caragiale”; Premiul II: Andreea Palajanos- L.T. „Ion Barbu”; Premiul III: Alexandra Galer- C.N. „Gheorghe Lazăr”;

- secțiunea *Interpretare muzicală*: Premiul de Excelență: formația Five O'Clock- C.N. „Spiru Haret”; Premiul I: grupul „Discovery”- L.T. „Ștefan Odobleja”; Premiul II: duetul Matei Nicolae și Ana Maria Brașoveanu- L.T. „C.A. Rosetti”; Premiul III: corul mixt- C.N. „Ion Creangă”.

Tot în ziua de 12 decembrie a avut loc lansarea cărții **Viitorul trecutului. Elevii de ieri, elevii de astăzi** (București, Editura RAWEXCOMS, 2013). Inițiativa a aparținut doamnei profesoare Cristina Ștefan- catedra de științe socio-umane-, care, alături de domnul Adrian Pascu, director al C.N.S.H.B. în perioada 1992-2006, și Constantin Hostiuc, autorul unor eseuri ce reflectă aspecte ale societății actuale, a coordonat activitatea unor elevi din clasele a IX-a și a X-a. Scopul a fost acela de a prezenta un profil al elevului spiritor de altădată, comparativ cu cel din prezent, și de a constata cât de multe schimbări au avut loc în ultimii ani. Volumul cuprinde păreri și impresii referitoare la personalități ce au absolvit „Spiru”. Cartea s-a bucurat de aprecierea domnului George Șovu, care a publicat, în *Tribuna învățământului* (28 octombrie-3 noiembrie 2013), articolul intitulat „Viitorul trecutului - Liceenii de ieri și de astăzi”.

Ziua Absolventului a fost sărbătorită și prin alte activități organizate la nivelul comisiilor metodice.

În jurul orei 9.00, sub coordonarea prof. Luminița Stoian (catedra de limbi germanice), elevii din clasele a VI-a și a X-a E au susținut un miniconcert de muzică clasică germană, interpretând, instrumental (pian) și vocal, opere ale unor compozitori consacrați (spre exemplu, *Piano Sonata nr. 11A Major K331* de W. A. Mozart). În același timp, în laboratorul de biologie, spiriștii de la Științele Naturii au avut ocazia de a purta un dialog constructiv cu absolvenții ai liceului, actuali studenți ai Facultății de Medicină, activitate ce a prins contur prin implicarea prof. Călin Veronica, prof. Claudia Moga și prof. Șița Oaie (catedra de biologie).

Elevii clasei a IX-a E, sub coordonarea prof. Victorița Mihalcea (catedra de limba română), au participat la o activitate ale cărei secvențe principale au fost: interviuarea unor absolvenți spiriști și vizionarea unui film de prezentare a liceului, a elevilor de altădată comparativ cu cei de acum, realizat de Andrei Țintoiu și Ioana Badea (sala 1).

Așa cum ne-a obișnuit în ultimii ani, doamna Ioana Dumitru a inițiat un concurs ce a

implicat elevi din clasele a IX-a C, a XI-a A și a XI-a G, organizat după modelul competiției din cadrul Proiectului Național „Humanitas în licee”. Activitatea s-a desfășurat în Sala 1 și, pentru aspecte ce au vizat științele exacte, elevii au avut în ajutor explicațiile prof. Cristina Militaru. De la ora 12.00, doamna Ioana Dumitru a inițiat o dezbateră ce a avut în vedere abordarea interdisciplinară a expresionismului în poezie și în artele plastice, urmată de o activitate dramatică: secvențe de teatru modern pe tema „condiția umană” (au participat elevi din clasele a XII-a F, a XI-a A și a XII-a G, dar și absolvenți C.N.S.H.B., promoția 2010).

Concomitent, o activitate demonstrativă asistată de consultanții de la Junior Achievement Romania (*Spre o educație economică realistă și practică prin utilizarea simulării pe calculator*) s-a desfășurat într-unul din laboratoarele de informatică, avându-i protagoniști pe elevii claselor a X-a și a XI-a, sub îndrumarea prof. Georgeta Georgescu (catedra disciplinelor socio-umane).

În jurul aceleiași ore, în sala 10, elevii clasei a XI-a A au participat la un concurs de creație literar-artistică în limba engleză („Inspirația divină a muzicii”), sub supravegherea prof. Dorina Enciu, iar prof. Diana Tivdă a implicat elevii clasei a V-a într-o serie de jocuri și activități interactive - “Spelling Spire”.

Un alt concurs, ce a presupus confruntarea pe teme de informatică, organizat de domni profesori: Nicolae Stănescu, Antonica Mocanu, Daniela Soare, Dragoș Drăgan și Ioana Cosma, și desfășurat în Laboratorul de informatică 3, a implicat elevi din clasele a XI-a D și a XI-a A.

În jurul orei 14.00, de data aceasta în laboratorul de chimie... altă surpriză! Elevii claselor a IX-a D, a X-a D și a X-a E au pregătit o scenetă despre consecințele poluării mediului, îndrumați fiind de prof. Monica Mușat și de prof. Mariana Moga.

La ora 16.30 s-a dat startul unei alte activități extrem de interesante, coordonată de prof. Luiza Popescu (catedra de limba română). Bobocii spiriști talentați din clasele a IX-a D și a IX-a G și-au prezentat creațiile în fața unor

invitați de onoare, absolvenții: Alis Zaharia, lector universitar, Monica Tarău, redactor, și Bogdan Bărbulescu, regizor.

Nu în ultimul rând, au fost expuse, lângă cancelarie, fotografiile ale elevilor implicați în *Cercul de fotografie*, sub coordonarea prof. Corina Buzoianu.

Sintetizând, ziua de 12 decembrie a fost una extrem de interesantă și de variată sub aspectul activităților desfășurate, iar implicarea, deopotrivă, a profesorilor și a elevilor, a subliniat, încă o dată, că în Colegiul Național „Spiru Haret” din București personalitatea tinerilor se dezvoltă armonios prin îmbinarea tuturor tipurilor de influențe educative: formale, nonformale și informale.

13 DECEMBRIE

Zorii zilei de 13 decembrie au surprins liceul în fierbere: ultimele pregătiri erau în toi pentru ca totul să fie fără cusur: verificarea accesului în locul de parcare special amenajat (curtea școlii dinspre strada V.Lascăr), a prezenței elevilor implicați în diferitele activități, a recuzitei pentru spectacol. Printre oaspeții de seamă, care au confirmat prezența la notabilul eveniment, s-au numărat: domnul președinte ION ILIESCU, absolvent al liceului, promoția 1948, domnul REMUS PRICOPIE, Ministrul Educației Naționale, domnul MIHNEA COSTOIU, Ministru delegat pentru Învățământ Superior, Cercetare Științifică și Dezvoltare Tehnologică, doamna DANIELA RADU, inspector I.S.M.B., domnul MARCEL PETRIȘOR, profesor de limba franceză al liceului în perioada 1984-2000, absolvenți ai liceului precum:

- domnul DAN BERINDEI, istoric, vicepreședinte al Academiei Române;
- domnul ANDREI PLEȘU, scriitor și eseist român, membru al multiplei instituții academice din țară și din străinătate;
- domnul NICOLAE-FLORIN CONSTANTINESCU, diplomat și doctor al Facultății de Medicină Generală, membru al Academiei de Medicină și al Academiei Oamenilor de Știință;
- domnul RADU MIRCEA DAMIAN, cadru didactic universitar, fost Secretar de Stat la Ministerul Educației;

- doamna IOANA DIACONESCU, poetă, membră a Uniunii Scriitorilor;
- domnul BEDROS HORASANGIAN, prozator premiat de Academia Română și de Uniunea Scriitorilor;
- domnul CONSTANTIN NICOLAE RĂDULESCU (DINU RĂDULESCU), sculptor, membru al Uniunii Artiștilor Plastici din România, cadru didactic la Universitatea de Arte din București;
- domnul BRUNO GHEORGHEVICI, om de afaceri și un susținător de nădejde al liceului;
- domnul MIHAI VASILESCU, inginer, fizician, jurnalist (pseudonim: Eugen Șelaru);
- domnul ADRIAN PAUL ILIESCU, absolvent al gimnaziului de la Liceul „Spiru Haret”, filozof, politolog, profesor universitar;
- domnul ANDI SEGAL, IT & System Integration Manager;
- domnul CRISTIAN NIȚĂ, doctor în științe militare, istoric, politolog;
- doamna IOANA RUXANDRA POPA, doctorat în sociologie obținut în Franța, cu o teză privind semnificațiile traducerii literaturilor est-europene din vremea Războiului Rece;
- doamna ROXANA ELENA DONCIU, poetă;
- domnul VASILE CRISTIAN IFTODE, cadru didactic universitar, doctor în filozofie;
- domnul VLAD COPIL, doctor în științe Matematice, cadru didactic universitar;
- domnul FILIP LUCIAN IORGA, doctor în Istorie, Universitatea București, director- Departamentul Memoria Exilului Românesc;
- domnul ALEXANDRU AL. CONSTANTINESCU, doctor în Științe Economice;
- domnul COSEI IULIAN, medic cardiolog, spitalul Fundeni;
- doamna CLAUDIA CHIRIȚĂ, doctor.

Nu au lipsit profesori din „garda veche” a liceului, precum: Adrian Pascu, Georgeta

Bărbulescu, Rodica Mareș și Mircea Chiordunescu.

Programul a inclus următoarele secvențe:

- Ora 10.00 - sosirea invitaților;
- Ora 10.30 - dezvelirea și sfeștania plăcii comemorative;
- Ora 11.00 - spectacol artistic la ArCuB, precedat de discursul domnilor miniștri Remus Pricopie și Mihnea Costoiu și urmat de acordarea diplomelor jubiliare și a medaliilor centenare invitaților de onoare;
- Ora 14.00 - recepție organizată în incinta liceului;
- Ora 20.00 - plecarea invitaților.

Oaspeții au fost întâmpinați de domniile directori și de elevi, fiind apoi conduși spre cancelarie. La ora 10.30, în aplauzele tuturor participanților, a avut loc dezvelirea plăcii aniversare. În ciuda frigului pătrunzător și a vântului puternic, invitați, profesori și elevi au admirat un basoreliev din bronz, impecabil realizat, întruchipând bustul lui Spiru Haret, montat pe placa de marmură - operă a sculptorului Iosif Amarandei. A urmat apoi o slujbă de sfințire a plăcii, oficiată de Preacucernicii Părinți George Pretorian, Mircea Gorețchi și Bogdan Gorețchi (de la parohia comunității locale de care aparține liceul nostru: Parohia Sfinții Voievozi - Oțetari).

Cum ora începerii spectacolului se apropia, domnul director Alexandru Constantinescu a lansat invitația ca toată lumea să se îndrepte spre clădirea ce urma a găzdui reprezentația: centrul cultural al Primăriei Capitalei, ArCuB, aflat la câteva străzi depărtare (str. Batiștei).

Odată ajunși, oaspeții au avut posibilitatea de a achiziționa numărul festiv al revistei „Vlăstarul”, de la standul special amenajat în foaierea incintei. Rând pe rând, fiecare a ocupat un loc în sala de spectacol, în vreme

Februarie | Vlăstarul 7

Domnul REMUS PRICOPIE

ce, pe scenă, formația liceului, Five O'Clock, interpreta instrumental diverse melodii, pentru a crea o atmosferă plăcută.

La ora 11.15, domnul director a anunțat numele domnilor miniștri prezenți la eveniment, care au adresat câte un mesaj absolvenților, profesorilor și elevilor liceului. Domnul **REMUS PRICOPIE**, Ministrul Educației Naționale, a subliniat importanța momentului și a precizat că „liceul trebuie așezat în contextul istoric (...), fiind înființat la aproape un an de la moartea lui Spiru Haret”, ale cărui reforme în învățământ se văd în continuare. Distinsul invitat a oferit un cadou deosebit liceului: *Operele* lui Spiru Haret, ediție completă (12 volume), adăugând: „această colecție va sta foarte bine în biblioteca liceului”. De asemenea, domnul Ministru a evidențiat faptul că liceul nostru a produs un președinte de țară într-un moment extrem de complicat și a transmis un mesaj către tineri: „va trebui să vă gândiți cum veți defini școala (...) prin ceea ce veți face, păstrând ștacheta Colegiului Național „Spiru Haret” cât mai sus. Așteptăm următorul președinte de țară de la Spiru Haret”. Punctul culminant l-a constituit acordarea, de către domnul Ministru, a „Distincției Spiru Haret” școlii noastre.

Ministrul delegat pentru Învățământ Superior, Cercetare Științifică și Dezvoltare Tehnologică, domnul **MIHNEA COSTOIU**, a evidențiat contribuția

Februarie | *Vlăstarul* 8

liceului nostru la dezvoltarea culturii românești prin „pleiada de absolvenți, oameni de cultură (...) care au reușit să aducă un spirit în România și să-l lase generațiilor”, dar și prin „profesorii extraordinari” pe care i-a avut Colegiul Național „Spiru Haret” de-a lungul timpului. De asemenea, domnul Ministru s-a adresat actualilor spiriști, îndrumându-i să adopte modelul absolvenților de notorietate „pentru a-și croi drumul”, adăugând: „să nu uitați acest moment, deoarece sunteți Generația 100”.

În aplauzele celor din sală, domnul director a înmănat celor doi invitați de onoare medaliile centenare, însoțite de brevet.

Înainte de a începe spectacolul, doamna inspector Radu Daniela a oferit o Diplomă de Excelență liceului din partea președintei Comisiei pentru Învățământ, Știință, Tineret și Sport a Senatului României, Ecaterina Andronescu, „ca semn al prețurii generațiilor de profesori și elevi care, timp de un secol, au contribuit la prestigiul învățământului românesc”.

Momentul artistic, intitulat „100 de ani de tinerețe” a fost unul deosebit, atât ca viziune, cât și ca montare scenică. Pentru reușita acestui spectacol a fost nevoie de o asiduă muncă în echipă, ce a implicat profesori și elevi.

Cum a început totul? Încă din vacanța de vară, doamna profesoară Mihaela Zoicaș

Domnul MIHNEA COSTOIU

(catedra de limba franceză) și-a exprimat intenția de a organiza o manifestare artistică dedicată acestui eveniment unic. În luna octombrie, viziunea era încheagată: un spectacol care să surprindă aspecte din existența centenară a școlii, structurat în trei mari secvențe: perioada interbelică, perioada comunismului și perioada postdecembristă. Mesajul, sugerat încă din titlu, a subliniat neputința scurgerii timpului de a altera, de a acoperi spiritul viu, mereu tânăr și creativ al spiristului.

S-a format apoi echipa regizorală: prof. Mihaela Zoicaș, prof. Sanda Amarandei (educație plastică), prof. Mariana Comăniță (educație muzicală), prof. Angela Turculeț și prof. Corina Buzoianu (limba și literatura română).

Cum s-a lucrat?

În echipe, în afara orelor de curs (câteodată chiar sâmbăta și duminica), însă, în fiecare vineri, toți cei implicați se întâlneau pentru a pune la punct coerența și coeziunea momentelor din spectacol.

Prima parte a debutat cu recitarea unor creații aparținând lui J. L. Borges („Semperitate”), Krzysztof Karwat („Prea bine știm”), George Meniuc („Fântânile trecutului”), de către elevii Andreas Vărticuș (X F), Mara Albescu și Elena Petrovici (IX D), urmată de proiectarea unor imagini din Bucureștiul interbelic și a unor figuri de absolvenți din perioada 1923-1945 (coordonator: prof. Zoicaș Mihaela).

Secvența dramatică, în regia prof. Angela Turculeț, a presupus valorificarea unor texte aparținând lui Mircea Eliade („Memorii”),

Barbu Brezianu („Interviu”) și Alexandru Ciorănescu („Amintiri fără memorie”). Invitații au fost purtați în timp, în sălile de clasă ale Liceului „Spiru Haret” din perioada interbelică, având posibilitatea de a asista la diverse ore de curs (franceză, istorie, limba română etc.). Jocul scenic al elevilor din trupa de teatru „Alpha”, costumele, fundalul sonor, alternanța de lumini scenice - toate au contribuit la realizarea unei atmosfere autentice a școlii interbelice. Iată distribuția:

prof. Iosif Frolo.....Radu Nicolof (X G);
 prof. Nicolae Moisescu.....Ciprian Băcescu (X D);
 prof. Ștefan V. Nanul.....Delia Constanda (X G);
 prof. Ioanițescu.....Ioana Budu (XI D);
 prof. Dan Barbilian (Ion Barbu)...Maria Drăgulșchi (X G);
 Mircea Eliade.....Andrei Dumitrescu (X E);
 Constantin Axentie.....Ioana Iancu (X D);
 Dinu Sighireanu.....Laura Ene (IX A);
 Constantin Noica.....Teodora Radu (X D);
 Alexandru Ciorănescu.....Nicole Șuteu (X H);
 Barbu Brezianu.....Teodora Roșu (X G);
 Berlescu.....Toma Dragomir (IX D);
 Radu Bossie/Monitorul.....Ștefan Ciucă (X E);
 Fata/Elevul.....Daniela Pascu (X G).

Momentul final al primei secvențe i-a aparținut Mariei Hoștiuc-Horătău (XI G), care a recitat „Adolescenții pe mare” de Nichita Stănescu.

Partea a doua (perioada comunismului) a avut un pronunțat caracter liric, îmbinând proiecția unor imagini din Bucureștiul „Epocii de Aur” cu un moment coral organizat de prof. Mariana Comăniță și cu texte poetice („Viitorul” de Nicolae Labiș, „Tinerețe” de Andrée Chedid)

Februarie | *Vlăstarul* 9

recitate de elevii Andrei Iove (V) și Oana Dina (XI G). Corul școlii noastre, interpretând melodia „Anul 2000” (Horia Moculescu), a fost compus din elevi ai claselor a V-a, a VI-a și a VII-a, după cum urmează: Avădănei Diana, Iove Andrei, Sandu Mihai, Niță Diana, Petre Monica, Tache Silvia, Cambă David, Ardeleanu Ioana, Drang Teodora, Tudor Georgiana, Ghiață Andreea, Dumitrașcu Maria, Mușat Maya, Cepoi Raluca și Turcu Irina. De multe aplauze din partea oaspeților s-a bucurat interpretarea plină de sensibilitate a piesei „Și totuși există iubire” de către Jacqueline Jansen (X E), acompaniată de chitaristul Mihai Năsui (X F) și de Mihai Bosnyak (XI D) în ipostaza de recitator (imitându-l extraordinar pe Adrian Păunescu).

Partea a treia a surprins prin dinamismul scenic și prin umor, secvențele lirice subliniind, încă o dată, mesajul întregului spectacol. Un material realizat în PowerPoint a adus în atenția publicului portrete de absolvenți ai anilor 1992-2009, fundalul sonor valorificând două piese: „Ani de liceu” și imnul liceului (în interpretarea celor de la *Holograf*). Trecerea spre următorul moment, povestea recentă a revistei „Vlăstarul”, a fost precedată de un monolog al *Timului*, personaj interpretat cu multă sensibilitate de Preda Vladimir, X E (text: prof. Corina Buzoianu). Momentul „Vlăstarul” a îmbinat jocul scenic cu secvențe muzicale susținute de grupul de la *Cercul de chitară* din liceu, culminând cu interpretarea imnului revistei, al cărui text a fost reprodus în numărul anterior (coordonator: prof. Corina Buzoianu). Sceneta a fost regizată de Axinte Roxana (XI F), iar distribuția a fost următoarea:

Director.....Culcea Alexandru (XI B)
 Profesoara.....Ghețea Teodora (XI F)
 Eleva 1.....Anghel Teodora (XI F)
 Eleva 2.....Mureșan Teodora (XI F)
 V.V. Haneș.....Bădoi Bianca (XI F)
 Elevi din perioada interbelică.....Oprea Antoaneta, Teodoreanu Andra (XI F).

Grupul de chitariști a fost alcătuit din elevi ai claselor a V-a, a IX-a A, a IX-a E, a IX-a F, a X-a A, a X-a E, a XI-a B, a XI-a F, astfel: Doia Vlad, Ene Laura, Vasile Alma, Paraschiv Andrei, Dragomir Maria, Nițu Livia, Crăciunescu Andreea, Sima Maria, Chirigiu Delia, Răileanu Andra, Tudor Andreea, Jansen Jacqueline, Rădulescu Alesia, Roca Teodora, Velicu Andreea, Dunda Irina, Gălbenușă Simona, Cucu Radu, Culcea Alexandru, Jercan Victor.

La sugestia prof. Buzoianu, a fost inclus în spectacol un moment inspirat din relatările lui Radu Mărculescu (în scrierea memorialistică

ION ILIESCU

Amintiri din restul vieții mele referitoare la anii de liceu - „Saturnaliile”: „era ca la saturnaliile Antichității romane, când, de ziua lui Saturn, li se permitea sclavilor să spună orice glumă pe socoteala stăpânilor”. Urmând exemplul colegilor din perioada interbelică, elevii noștri au imitat comportamentul unor dascăli, stărnind voia bună, după cum urmează:
 Prof. Constantinescu Alexandru (matematică).....
 Preda Vladimir (X E);
 Prof. Enciu Dorina (engleză).....Manafu Andreea (X E);
 Prof. Bilcea Valentina (istorie).....Țicău Iulia (X E);
 Prof. Turculeț Angela (română).....Ene Laura (IX A);
 Prof. Buzoianu Corina (română).....Panea Antonia (X E).

În încheiere, scena a fost invadată de elevi care au dansat pe ritmul melodiei *Lazy Song* (a lui Bruno Mars), interpretată de trupa liceului, *Five O'Clock* (sub îndrumarea prof. Mariana Comăniță), din componența căreia fac parte: Iorga Paul - clape, voce (XI D), Marzavan Iani - chitară (XI A), Bosnyak Andrei - bass (XI D) și Tomescu Andrei - percuție (absolvent).

De realizarea tuturor proiecțiilor s-au ocupat

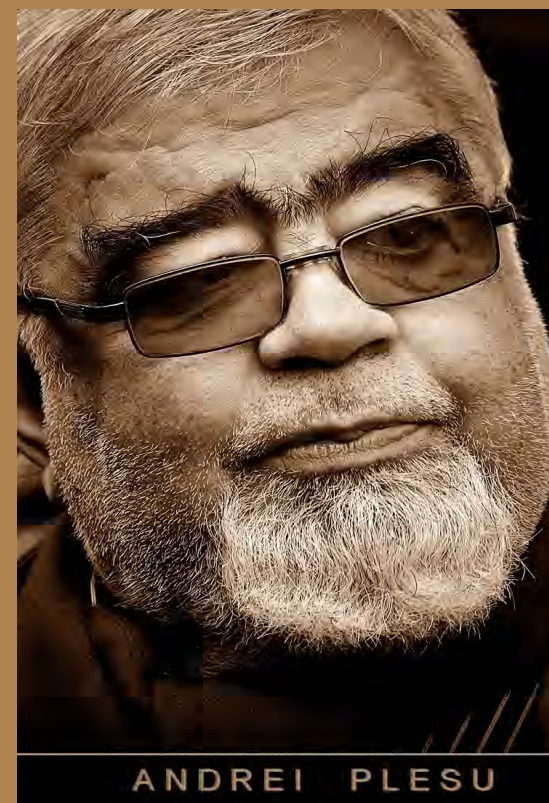
doamnele profesoare Mihaela Zoicaș, Sanda Amarandei și Mariana Comăniță. Regia momentelor lirice - recitări - a aparținut prof. Mihaela Zoicaș. Spectacolul poate fi vizionat accesând site-ul www.cnsnb.ro (pagina dedicată centenarului liceului) - www.youtube.com/watch?v=fYKoSRsnOj8

*

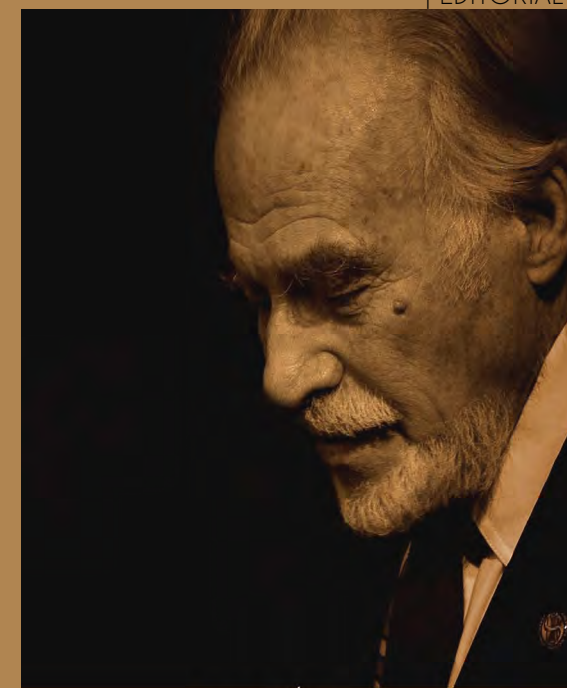
În continuare, absolvenți de notorietate ai Colegiului Național „Spiru Haret” au luat cuvântul, fiindu-le înmânate, de către directorul liceului, Alexandru Constantinescu, medaliile centenare însoțite de brevete.

Domnul ION ILIESCU a subliniat că viața de elev este cea mai frumoasă etapă din existența unui om. A mărturisit că a venit ca elev la Liceul „Spiru Haret” în anul 1944, când bombardamentele au distrus o mare parte a orașului.

„- A venit apoi momentul 23 august - a adăugat domnul Iliescu -, când toată lumea aștepta pacea, dar aceasta a venit mai târziu. S-au produs multe schimbări, unele benefice, altele cu tot felul de complicații ale proceselor care au urmat. Dar în anii aceia, '44-'48, începeam să ne afirmăm ca generație. La 14 ani, ne gândeam și

ANDREI PLESU

DAN BERINDEI

noi ce înseamnă democrație pentru elevi. Ne-a venit ideea, inspirată de ziarul *România liberă*, a unei forme democratice de existență a școlilor: alegerea de către aceștia a Comitetului de clasă (până atunci, era un elev numit de diriginte). Și noi (eram atunci în clasa a IV-a la „Spiru Haret”), am lucrat la un Statut al unui asemenea comitet. Vorbim de septembrie, 1945. Din acest comitet făceau parte: Horia Ionescu, dramaturgul Teodor Mănescu, apoi Jean Constantin (care lipsește astăzi, deoarece este bolnav).

Noi eram Liceu de Băieți la vremea aceea. Nu departe era Liceul *Regina Maria* - de fete (acum, acolo se află Facultatea de Farmacie), și mai era un Liceu (de fete) - *Carmen Silva*, lângă Cișmigiu (unde e Conservatorul). Acestea au fost lichidate: la *Regina Maria* a fost înființat Institutul de Petrol și Gaze, iar la *Carmen Silva* - un Institut de Mine. Acestea s-au mutat, unul la Ploiești, altul la Petroșani. În aceste condiții, liceul nostru s-a transformat în Liceu de Fete, în 1948. Astfel se explică faptul că unii dintre noi au terminat la alte licee. (...)

Am multe alte amintiri... Am avut poate cel mai bun profesor de matematică, Hollinger, care avea două manuale: de calcul diferențial și integral. Am urmat apoi Politehnica, unde nu aveam manual. În schimb, la Liceul „Spiru Haret”, aveam manuale. (...)

MINISTERUL
EDUCAȚIEI
NAȚIONALE

Diploma aniversară „Nicolae Iorga”

se acordă

**Colegiului Național „Spiru Haret”
din București**

*pentru performanțele și realizările înfăptuite de-a lungul celor 100 de ani
și în cinstea profesorilor și elevilor care, prin eforturi și dedicație,
construiesc tradiție în învățământul românesc*

Remus Pricopie
Ministru

Mihnea Costoiu
Ministru Delegat

13 noiembrie 2013

MINISTERUL
EDUCAȚIEI
NAȚIONALE

Colegiului Național „Spiru Haret” din București

*în semn de aleasă prețuire adusă generațiilor de dascăli și elevi, care prin merite deosebite
și performanțe remarcabile au contribuit, timp de un secol, la definirea prestigiului
învățământului românesc și perpetuarea valorilor autentice din domeniul educației*

Remus Pricopie
Ministru

Mihnea Costoiu
Ministru delegat

13 decembrie 2013

MINISTERUL
EDUCAȚIEI
NAȚIONALE

CABINET MINISTRU
CABINET MINISTRU DELEGAT

ORDIN

PRIVIND ACORDAREA PLACHETEI ȘI A DIPLOMEI ANIVERSARE „NICOLAE IORGA”
COLEGIULUI NAȚIONAL „SPIRU HARET” DIN BUCUREȘTI

Având în vedere aniversarea a 100 de ani de activitate a Colegiului Național „Spiru Haret” din București,

În baza OMEN 6103/2012, privind acordarea de plachete și diplome aniversare,

În temeiul Hotărârii Guvernului nr. 185/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale, cu modificările și completările ulterioare,

Ministrul Educației Naționale și

Ministrul Delegat pentru Învățământul Superior, Cercetare Științifică și Dezvoltare Tehnologică

emit prezentul ordin:

Art. 1. Se acordă Placheta și Diploma aniversară „SPIRU HARET” Colegiului Național „Spiru Haret” cu sediul în municipiul București, str. Italiană, nr. 17, sector 2, pentru activitatea educativă desfășurată și performanțele profesionale înregistrate în cei 100 de ani de existență.

Art. 2. Secretarul General și Direcția Generală Management, Resurse Umane și Rețea Școlară Națională din cadrul Ministerului Educației Naționale vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Remus PRICOPIE

Ministru

Mihnea COSTOIU

Ministru delegat

București,

NR. 5556

DATA 22.11.2013

1913

2013

Mai aveam un coleg, Emanuel Reicher, care era cel mai bun şahist – la 17 ani a devenit campion al Capitalei la Seniori. Clasa noastră a devenit una de şahişti datorită lui. În ciuda unor ciocniri, relațiile noastre cu personalul didactic au rămas peste timp. Doresc Liceului *Spiru Haret*, cu ocazia împlinirii centenarului, prosperitate și dezvoltare.”

Domnul academician **DAN BERINDEI** a dezvăluit că își amintește cu multă nostalgie de perioada excepțională a anilor petrecuți la Liceul „Spiru Haret”, de profesorii extraordinari precum: Constantin Moisil, tatăl matematicianului, Anton Dimitriu, profesor de filozofie...

„ - Era o echipă ce ne făcea să simțim încă ecourile generației de aur din 1920. Se vorbea mai ales de Eliade. Așa că vreau să urez Liceului „Spiru Haret”, elevilor actuali și viitori, numai fapte mărețe, în așa fel încât prestigiul acestei școli nu numai să rămână neștirbit, dar să fie accentuat în anii care urmează și, de ce nu, în secolele viitoare”.

Doamna **IOANA DIACONESCU**, poetă, a evidențiat pregătirea deosebită de care beneficiau elevii în trecut, precizând că cei mai mulți intrau la facultate fără prea mult efort în plus. De asemenea, s-a adresat tuturor: „Să fiți fericiți în viațile dumneavoastră de după școală”. Domnul director a menționat faptul că, deși doamna Ioana Diaconescu nu s-a putut bucura de prezența, ca elevă, în paginile revistei „*Vlăstarul*”, după 1968, când se reia publicarea ei, distinsa doamnă a fost o colaboratoare constantă.

Domnul **ADRIAN PAUL ILIESCU**, filozof, a afirmat că face parte din generația care a trăit momentul frustrant al părăsirii liceului, când băieții au fost nevoiți să plece (1968), dar a subliniat, asemenea antevorbitorilor, pleiada de profesori ai acestei școli care nu pot fi uitați: „doamna directoare Aurelia Teodorescu, doamna Georgeta Atanasiu, profesoara de română care a relansat *Vlăstarul* în 1968, sau profesorul de istorie Ionescu, care avea neuitata poreclă Hiroshima – fusese pilot în război și era încă ars pe față, desfigurată -, un profesor memorabil, sau profesoara de științe ale naturii, care avea neobișnuita poreclă de Celesta. Am să închei spunând că, cine-a fost odată spirist, așa rămâne pentru totdeauna”.

Februarie | *Vlăstarul* 14

Domnul **NICOLAE CONSTANTINESCU**, doctor, a insistat să vorbească despre profesorii domniei sale, adăugând răspicat: „Se spune că noi suntem ceea ce suntem datorită școlii care ne-a format. Punct.”

De la sediul Centrului Cultural ArCuB, invitați, profesori și elevi s-au întors la liceu unde, într-o atmosferă destinsă, s-au bucurat de recepția organizată cu prilejul acestui eveniment. A fost o zi de neuitat, o zi în care absolvenții au depănat amintiri, iar elevii actuali au avut șansa unică de a conștientiza, mai mult ca niciodată, moștenirea nobilă pe care trebuie să o păstreze cu sfințenie: aceea de a duce mai departe, prin realizările lor viitoare, bunul renume al Colegiului Național „Spiru Haret”, adevărat lăcaș de eferescență spirituală și culturală.

25 DECEMBRIE

prof. Corina Buzoianu

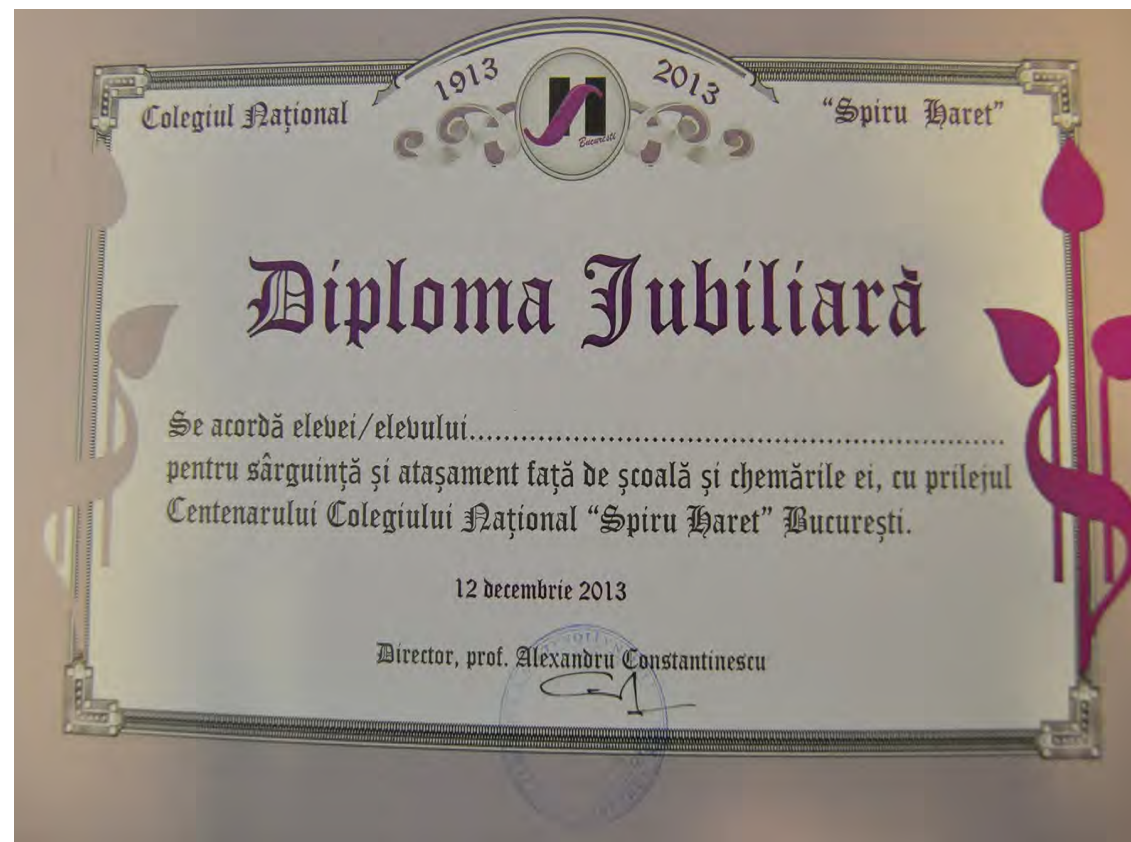
Anunțată în Consiliul Profesorial din data de 18 decembrie 2013, întâlnirea ce a avut ca scop sărbătorirea a 90 de ani de la editarea primului număr al revistei liceului nostru, „*Vlăstarul*”, a fost extrem de interesantă. Au participat patru profesori, absolvenți și elevi. Prof. Alexandru Constantinescu (directorul C.N.S.H.B.) a insistat asupra publicării revistei cu o frecvență de 4 numere pe an, cel puțin 10 ani de acum înainte; prof. Adrian Pascu (fost director al liceului și prezență activă în paginile revistei în perioada 1992-2000) a sintetizat activitatea „*Vlăstarului*” de-a lungul vremii. Prof. Petronia Dumitrescu (director adjunct) a subliniat că revista trebuie să apară în continuare, iar subsemnata a reamintit faptul că *Vlăstarul* trebuie să reflecte activitatea din liceu dar, în același timp, să promoveze elevii talentați atât din școală, cât și din afara ei. Momentul a fost urmat de acordarea diplomelor jubiliare, a medaliilor aniversare și a brevetelor tuturor celor care au fost alături de echipa redacțională, făcând posibilă apariția constantă a revistei în ultimii trei ani.

dar și opinii privind actualitatea unor asemenea valori.

Contribuția profesorilor C.N. „Spiru Haret” este așteptată și în partea a patra, cu titlul: „Studii de specialitate (fragmente din lucrări de grad, doctorat etc)”, iar în capitolul V- „Evenimente”, elevi și profesori pot trimite materiale cu privire la activități foarte importante (semnificative) din colegiul nostru.

IMPORTANT: Materialele vor fi trimise până cel târziu 1 martie 2014, pe adresa electronică a colegiilor centenare (liceecentenare@yahoo.com). Mai multe informații despre proiectele derulate în cadrul ACC puteți obține accesând www.liceecentenare.ro.

Vom încheia amintind că aceste manifestări de Sfântul Spiridon ale spiriștilor constituie o componentă esențială a spiritului Colegiului Național „Spiru Haret”. În perioada interbelică, ziarele vremii scriau despre așa numitul Festival al Liceului „Spiru C. Haret”, găzduit fie de Teatrul Național, fie de Ateneul Român. Acum, mediatizarea evenimentului a fost realizată de diferite segmente mass-media, precum: *Digi24*, *TVRI*, *Realitatea TV*, *Radio România Cultural*.

Februarie | *Vlăstarul* 15

„ASOCIAȚIA SPIRU HARET 2001“

În acest an, Asociația Spiru Haret 2001 împlinște 13 ani de existență. În tot acest timp, Asociația a înmănat elevilor cu rezultate academice excepționale numeroase premii. Vă prezentăm, în câteva cuvinte, istoricul ASH 2001:

Ideea Asociației a apărut între foști absolvenți ai liceului, cu ocazia reuniunii comune organizate la București, în vara anului 2000, de promoțiile '65 și '66. O absolventă a promoției '66 a propus formarea unei Asociații permanente care să încurajeze elevii Colegiului de astăzi în atingerea excelenței academice. Discuțiile și pregătirea documentelor de înființare, stabilirea modului de participare, strângerea fondurilor și distribuirea premiilor, au fost concretizate la sfârșitul anului 2001 prin constituirea „Asociației Spiru Haret 2001”, ai cărei membri fondatori locuiau în nu mai puțin de opt țări. Asociația are sediul pe Internet

și își face publice documentele și activitățile prin pagina de WEB : www.spiru2000.ro și pagina de grup a membrilor <http://ca.groups.yahoo.com/group/membrii2001/>, deschise tuturor celor interesați.

În fiecare an, Asociația solicită Colegiului Național „Spiru Haret” și elevilor săi propunerile pentru Premiul Anual ASH 2001. Elevii interesați prezintă un portofoliu care include, pe lângă rezultatul academic excepțional specific anului, și alte preocupări și interese care contribuie la descrierea candidatului. Profesori ai candidaților transmit, de asemenea, caracterizările lor. Consiliul Asociației alege pentru premiere cazul care corespunde cel mai bine criteriilor noastre. Înmânarea premiului are loc în cadrul festivității de sfârșit de an școlar. În afara anului școlar 2009-2010, când nu am avut candidați, ASH 2001 a avut de fiecare dată unul sau mai mulți premiați.

Stabilirea valorii premiilor se face pe baza unei grile ajustate periodic în funcție de valoarea rezultatului academic recompensat, salariul mediu din România și capacitatea financiară a Asociației. Periodic, Asociația a acordat, în afara premiului anual obișnuit, premii extraordinare pentru rezultate deosebite sau în amintirea unor membri care ne-au părăsit.

„Asociația Spiru Haret 2001” este deschisă tuturor doritorilor și sprijinitorilor. Absolvenții Colegiului Spiru Haret sunt încurajați călduros să se înscrie și să participe la activități pentru a asigura perpetuarea acestei organizații. Legătura cât mai strânsă între Asociație și Colegiu este unul dintre țelurile noastre majore. Căutăm înțelegerea cât mai bună a dorințelor și nevoilor Colegiului și integrarea Asociației în programul său de încurajare a excelenței academice a elevilor.

Anul școlar 2001-2002

Premii ASH

RALUCA ELENA POPESCU - **Premiul III** la Olimpiada de Limba Engleză;
 MARIUCA SIMION - **Mențiune** la Olimpiada de Geografie;
 DIANA LEONTE - **Mențiune** la Olimpiada de Geografie;
 VERONICA PIETREANU - **Mențiune** la Olimpiada de Limba Română;
 MATEI POPESCU - BARAN și Colectivul - Revista *Văstarul*, **Premiul I** la Concursul de Reviste Școlare

Anul școlar 2002-2003

Premii ASH

VLAD MIHAI BICHIȘ - **Premiul II** la Olimpiada de Limba Italiană;
 CRISTIAN LUHOVSCHI - **Mențiune Specială** la Olimpiada de Chimie;
 DANIEL GHEORGHE - **Mențiune** la Olimpiada de Istorie;

Anul școlar 2003-2004

Premii ASH

IRINA FANCA - **Premiul III** la Olimpiada de Limba Engleză;
 DANIEL GHEORGHE - **Premiul III** la Olimpiada de Istorie;
 CRISTIAN LUHOVSCHI - **Mențiune** la Olimpiada de Chimie;
 IULIA IONESCU - **Mențiune** la Olimpiada de Geografie.

Anul școlar 2004-2005

Premii ASH

RALUCA - ILEANA ENESCU - **Premiul I** la Olimpiada de Științe;
 SILIVA DUMITRAȘCU - **Premiul III** la Olimpiada de Limba Italiană;
 VLAD MIHAI BICHIȘ - **Mențiune** la Olimpiada de Limba Italiană;
 TEODORA POPESCU - SUSTREANU - **Mențiune** la Olimpiada de Limba Spaniolă;

Premiu special

IULIAN COȘEI - **Premiu Special** la Olimpiada de Fizică.

Anul școlar 2005-2006

Premiu ASH

MATEI EUGEN STOEAN - Premiu acordat pentru numeroasele premii obținute la Concursuri și Olimpiade de artă „SpirArt” și istorie.

Premiu special

DANA NAGHI - Premiul III obținut la Olimpiada de Sociologie.

Anul școlar 2006-2007

Premiu ASH

RALUCA-ILEANA ENESCU - Premiul I la Olimpiada Națională de Sociologie.

Anul școlar 2007-2008

Premiu ASH

OCTAVIA MARIA PETRU - Premiul Special la Olimpiada Națională de Limba Germană

Anul școlar 2008-2009

Premiul ASH

CLAUDIA CHIRIȚĂ - Premiu acordat pentru rezultatele obținute la Concursuri și Olimpiade de artă și literatură precum și pentru crearea paginii de web dedicată colegiului Spiru Haret.

Anul școlar 2010-2011

Premiul ASH

MARIA VASILESCU - Premiu acordat pentru obținerea titlului de Campioană Națională de Șah la categoria de vârstă 18 ani

Premiu Special

IONUȚ GABROVEANU - **Premiu Special** „Cristian Floru” din partea Asociației, pentru Premiul I obținut la Olimpiada de Limba Engleză, faza pe municipiu (București)

Anul școlar 2012-2013

Premiul ASH

MIHAI MIHNEA LUCIAN - **Premiul III** obținut la Olimpiada Națională de Limba Germană modernă și Premiul I pe Sector obținut la Olimpiada de Informatică.

Premiu Special

IONESCU ILINCA SIMONA - Premiu Special „Tatiana Florescu” din partea Asociației, pentru Premiul I la Concursul Cangurul Lingvistic, proba națională de baraj, și Premiul Special (probe orale) la Olimpiada de Limba Engleză.

CASA MEMORIALĂ A LUI SPIRU HARET... RASĂ DE PE FAȚA PĂMÂNTULUI !!!

Echipa de redacție

Nu credeam că o să scriem vreodată despre așa ceva, însă iată că a venit momentul să ne crucim de-a binelea, nu datorită realizărilor cu care se mândrește liceul nostru, ci din cauza totalei inconștiențe și a lipsei de respect a celor care ar trebui să apere și să pună în valoare obiecte aparținând patrimoniului nostru cultural.

Cum știm că vorba lungă-i moartea curiozității oricărui cititor de știri de acest gen, să prezentăm ce am aflat noi în legătură cu lăcașul în care a trăit patronul școlii: Spiru Haret.

Am primit la redacție, într-o zi a lunii noiembrie, un material despre Casa Memorială a celebrului matematician, aflată într-o stare deplorabilă: ceea ce fusese odată o construcție

cu o arhitectură deosebită, a ajuns spațiu de refugiu pentru oamenii străzii. Nu am mai stat mult pe gânduri. O echipă alcătuită din patru spiriști, prezenți constant la *Cercul de fotografie* al CNSHB, s-a deplasat, pe data de 9 noiembrie 2013, în strada George Manu nr. 7, spre a se convinge de exactitatea informațiilor cuprinse în materialul respectiv.

Ajunși pe strada cu pricina, după minute în șir de căutări, ne oprim în fața unei vile în construcție. Nu, nu era Casa Memorială a lui Spiru. Convinși fiind că am greșit din nou adresa, întrebăm oamenii care lucrau de zor dacă ne aflăm pe str. G. Manu nr. 7.

Răspunsul a fost prompt și lipsit de echivoc:

- Da, aici este!
- Dar... unde este Casa Memorială a lui Spiru Haret? întrebă unul dintre noi.
- Care casă? Nu știu nimic...
- Cine coordonează lucrările aici? Am putea vorbi cu șeful dumneavoastră?
- Da, stați numai puțin.

Omul se făcu nevăzut într-o gheretă improvizată la stradă pentru paznicul lucrărilor. Vorbește, pe un ton scăzut, cu cineva la telefon, apoi se întoarce:

- Nu aveți noroc. Șeful tocmai a plecat.
- Și când se întoarce?
- Nu știu...
- Dar poze putem să facem?
- Nu, e proprietate privată și nu aveți voie să faceți poze.

Și omul, aprinzându-și o țigară, se îndreaptă spre alți doi care stăteau de vorbă la intrarea în curte. Se uită țintă la noi toți trei. Ne

îndepărtăm, nu înainte ca Philip (clasa a VII-a) să să fotografieze placa conținând informațiile despre proprietar și despre constructori.

Pentru a avea o idee cu privire la ce s-a distrus, priviți câteva imagini ale celei care a fost odată Casa Memorială a lui Spiru Haret.

Mai departe... poate judeca fiecare gravitatea situației, nu înainte de a vă face cunoscut cum s-a ajuns aici:

„Pe strada Gheorghe Manu la numărul 7, se află casa memorială a lui Spiru Haret, bine ascunsă de un bloc de birouri. Clădirea a fost construită în 1885 și vândută de rude Institutului Național al Cooperăției, după ce au murit cei

doi soți. Patru ani, până la începerea celui de-al Doilea Război Mondial, casa a fost muzeu, după care a trecut în proprietatea Sfatului Popular al Capitalei, iar până la Revoluție s-a plimbat ori prin administrația Ministerului Culturii, ori prin cea a Educației. După '89 clădirea a intrat iar sub tutela Institutului Național al Cooperăției, care a vândut-o unei persoane private pentru 610 000 de dolari, care la rândul ei a vândut-o mai târziu firmei Invest Lux Construct cu 1 140 000 de euro. Firma deține și în prezent clădirea care a fost declarată în 2005 monument istoric și vrea să ridice un bloc de sticlă de șapte etaje care să încalce casa lui Spiru. Multe dintre aprobările și avizele necesare au fost luate, dar firma continuă să lase casa în paragină.” (sursa: <http://www.vice.com/ro/read/casa-memoriala-spiru-haret>)

Articolul acesta a fost scris în octombrie, 2012. Se pare că lucrurile s-au rezolvat între timp...

„VLĂSTARI” MERITUOȘI

(lista elevilor care s-au implicat în diverse activități, contribuind la formarea unei imagini active a CNSHB în comunitatea locală, va continua în numerele următoare)

NUME ȘI PRENUME	CLASA	PREMIILE OBTINUTE	COORDONATORI
GODEANU ALEXANDRU	a XI-a E	PREMIUL I, faza pe municipiu Olimpiada de Matematică Aplicată CALIFICAT LA FAZA NAȚIONALĂ	prof. Șerban Steliana
RIEBER MARA INGRID	a XI-a E	PREMIUL III, faza pe municipiu, Olimpiada de Matematică Aplicată CALIFICATĂ LA FAZA NAȚIONALĂ	prof. Șerban Steliana
CHIRPEREAN SONIA CRISTINA	a XII-a E	PREMIUL III, faza pe municipiu, Concursul Național de Matematică Aplicată „Adolf Haimovici”	prof. Șerban Steliana
MITROI ADINA	a IX-a C	PREMIUL III, Olimpiada de limba și literatură română, CALIFICATĂ LA FAZA NAȚIONALĂ	prof. Buzoianu Corina prof. Luiza Popescu
DUMITRESCU ANDREI	a X-a E	PREMIUL I, faza pe municipiu, Olimpiada de Religie, CALIFICAT LA FAZA NAȚIONALĂ	prof. Achim Cristiana
IONESCU ILINCA SIMONA	a X-a H	PREMIUL I, faza pe municipiu, Olimpiada de limba engleză, CALIFICATĂ LA FAZA NAȚIONALĂ	prof. Durac Ana
PANAITESCU ROVANA	a IX-a D	PREMIUL I, faza pe municipiu, Olimpiada de limba germană, CALIFICATĂ LA FAZA NAȚIONALĂ	prof. Stoian Luminița
ANGHEL TEODORA MARIA	a XI-a F	PREMIUL I, faza pe municipiu, Olimpiada de limba germană, CALIFICATĂ LA FAZA NAȚIONALĂ	prof. Stoian Luminița
SAVA PATRICK	a X-a B	Locul 10, faza pe municipiu, Olimpiada de informatică, CALIFICAT LA FAZA NAȚIONALĂ	prof. Marian Bogdan prof. Mocanu Antonica
MIHALACHE MARIA DANIELA	a IX-a H	PREMIUL II, faza pe municipiu, Olimpiada de limba franceză, CALIFICATĂ LA FAZA NAȚIONALĂ	prof. Zoicaș Mihaela

Pe la Valea Plopului...

Text și foto: Andrei Dumitrescu, clasa a X-a E

Spre sfârșitul anului trecut, chiar în ajunul zilei de Moș Nicolae, elevii spiriști, împreună cu doamna director adjunct, Petronia Dumitrescu, și cu domnii profesori de religie, Cornel Comănescu și Cristiana Achim, au făcut o excursie mai puțin obișnuită, într-un loc aproape rupt de lumea în care mulți dintre noi trăim, un loc sfințit prin dăruirea unor oameni: Valea Plopului.

Acesta este o mică așezare situată mai sus de Vălenii de Munte, ce a devenit cunoscută drept un cămin pentru copiii abandonati care nu pot fi instituționalizați. Povestea a început acum mai bine de 20 de ani, când părintele Nicolae Tănase a decis să militeze activ pentru dreptul la viață al copiilor născuți și nenăscuți. Inițial, un singur copil, salvat de la avort, a fost adus la Valea Plopului, iar, în timp, numărul a început

să crească, ajungând în ziua de astăzi la peste 300 de copii, dar și adulți sau vârstnici fără posibilitatea de a se întreține sau de a fi întreținuți.

Ajunși acolo, am fost întâmpinați de fiica părintelui, care ne-a povestit în câteva cuvinte istoria așezământului. Impresionantă a fost însă atitudinea copiilor: se bucurau numai atunci când ne vedeau, chiar ne-au așezat la masă cu ei. Cred că aceste mici ființe reprezintă pentru noi o adevărată pildă. Chiar dacă au fost respinși de societate, de regulile demne de un „pat al lui Procust” prin care suntem guvernați, ei nu și-au pierdut puritatea, omenia, sau surâsul inocent de pe chip. Nu cu mult timp înainte de a pleca, chiar părintele Tănase, „tatăl” acestor peste 250 de copii, ne-a oferit, prin intermediul micii sale predici, câteva povești pentru viitor.

Am plecat din București încărcăți cu daruri, în ideea de a-i ajuta pe acei copii. În realitate, cred că noi am fost cei ajutați. Pentru cei care au avut curiozitatea să privească în jur și să înțeleagă, cu alte cuvinte să aibă tupeul de a ieși din tiparele penibile care ne sunt impuse de sistem, această excursie a constituit o mare lecție de viață din partea copiilor, a părintelui și chiar a locului în sine. Sperăm ca această prietenie cu locatarii așezământului de la Valea Plopului să-i determine pe toți elevii din Spiru să treacă, măcar o dată, pe acolo.

INTERVIU CU MIRCEA ROMAN

MIRCEA ROMAN este unul dintre cei mai de seamă reprezentanți ai sculpturii contemporane românești. El este singurul artist român care a câștigat Premiul pentru Sculptură la Trienala de la Osaka, cel mai mare premiu de acest fel din lume, la ediția din 1992. Personajele sale ne amintesc, într-un fel, de niște uriași de basm ce par a proveni din niște hieroglife egiptene tridimensionale.

Andrei Dumitrescu: Am observat că de multe ori folosiți lemnul ca materie primă pentru sculpturi. Ce reprezintă acest material în viziunea dumneavoastră?

Mircea Roman: Am început să lucrez în lemn de foarte mult timp și, atunci când am început, am făcut-o mai mult din motive de natură fizică. Am vrut să fie un material ușor pe care să îl pot manevra în atelier, iar în același timp să pot face lucrări de mari dimensiuni. Cum nu mă vedeam în stare să târăsc bușteni, am preferat să construiesc personajele din bucățele. Apoi am observat că mi se potrivește această tehnică și am menținut-o, am dezvoltat-o și încă nu m-am plictisit de ea. Consider că lemnul, la fel ca ceramica, este un material mai cald față de marmură sau de bronz. Acest tip de materiale m-au atras încă de pe vremea când eram licean. Colegii mei își turnau lucrările în aluminiu, dar eu preferam ceramica. În orice caz, când am ajuns la lucrările mari din lemn și am văzut că merge, am continuat pe acest drum al meu. N-am încercat să schimb nimic... poate doar din interior. Fiecare satisfacție te face să evoluezi. Este greu. Unii reușesc, alții nu. Important este să fii tu.

A.D.: Unii artiști încearcă să introducă în lucrările lor a patra dimensiune, nu fizică, ci spirituală sau filosofică. Împărtășiți această viziune?

M.R.: Este o întrebare un pic mai complicată... deci și răspunsul va fi la fel. Acum... făcând

figurative... o sculptură cumva de factură clasică, latura ascunsă a realității continuă să existe. Eu caut un figurativ spiritualizat. Sigur că există și această fațetă a lucrurilor. Dar, într-o artă conceptuală (care, în ziua de astăzi, se arată a fi foarte la modă) nu are cum să existe, partea spirituală fiind complet exclusă.

A.D.: Cum ați plasa arta românească contemporană, și nu numai, în arta universală?

M.R.: Eu cred în diversitatea artelor. Dacă arta românească ar fi promovată, și-ar avea locul ei, binemeritat de altfel, în arta universală. Cum la noi nu se prea investește în artiști, ea rămâne o artă de nișă, ascunsă, necunoscută. Dacă ar fi promovată la adevărata ei valoare, arta românească ar fi în rând cu celelate arte, europene și nu numai.

A.D.: Ce ne puteți spune despre viața de artist? Ce înseamnă să fii artist și, mai ales, cum poți deveni ?

M.R.: În primul rând, trebuie să vrei să fii, după-ai crede că trebuie să ai pasiune. Dacă nu ai pasiune, nu poți răzbate, pentru că acest drum nu este unul ușor. De multe ori apar obstacole pe care, dacă nu ești cu adevărat pasionat, nu le poți trece. Având aceasta, cu siguranță că undeva o să găsești afirmarea.

A.D.: Într-o societate în care arta și-a pierdut din semnificații, de multe ori tinzând să fie transformată într-o simplă tehnică, în care

sunteți asaltați de kitsch, ce sfat le-ați putea oferi celor care vor să urmeze această cale?

M.R.: Care cale? Spre kitsch sau spre adevărata artă?... Totuși, atunci când o iei pe drumul adevăratei arte, trebuie să gândești liber. Fiecare trebuie să-și găsească propriul drum... Căutându-și drumul, eu nu știu unde vei putea ajunge... Unii s-ar putea să ajungă și la arta conceptuală. Eu sunt de părere că nu ar trebui să ajungi direct acolo. Ai nevoie de un studiu temeinic și riguros care să-ți dea posibilitatea să înțelegi ce se întâmplă în jurul tău. Eu, personal, nu sunt de acord cu arta conceptuală... cel puțin cu modul în care este înțeleasă în ziua de astăzi. Cei care se folosesc de ea vor să ne afirme nouă o idee cu orice preț, dar uită că acestea sunt lucruri de mult consumate. Un portret bine făcut este mai nou decât un concept expus a patra oară.

Iulia Zorzoliu: Ați afirmat mai devreme că trebuie să îți găsești calea. Dumneavoastră cum ați găsit-o?

M.R.: Ooo, foarte greu! Eu am făcut Liceul de Artă și am vrut să dau la Pictură, unde eram foarte slab. Atunci, profesorul mi-a zis să merg la Sculptură. Acolo, profesorul a zis că, de fapt, nu-s bun nici la sculptură. Totuși, a fost un dascăl bun care m-a susținut, m-a pregătit și, până la urmă, am intrat la facultate. A treia oară am intrat... destul de repede pentru perioada aceea când se intra după șapte-opt ani. Am lucrat și am avut un profesor cu care m-am înțeles. N-a fost profesorul anului meu, cu care am avut dispute... mă rog, mi se părea că nu îl interesează ceea ce fac eu, așa că mi-am discutat toate proiectele cu un alt profesor... cu care mi-a fost foarte bine. După absolvire, am avut norocul să vin în București. Am avut colegi mulți, foarte buni. Încet, încet, am început să mă adaptez la viața de aici. M-am folosit de ceea ce învățasem la facultate, la Cluj, iar mai târziu am ajuns pe calea mea.

Mulțumiri doamnei profesor Sanda Amarandei, fără de care acest interviu nu ar fi putut fi realizat. Menționez că doamna profesor face parte din echipa proiectului Comenius "Show the Artist In You", ce se desfășoară în liceul nostru încă din 2013 și până în 2015, având ca parteneri școli din Spania, Germania, Polonia și Turcia.

Text: Andrei Dumitrescu, clasa a X-a E
-cu contribuția Iuliei Zorzoliu, clasa a X-a H

| ȘTIINȚĂ |

TEMPLUL LUI SOLOMON

Ana Radu, clasa a IX-a G

Dezvoltarea unor noi forme de ezoterism a dus la interpretarea multor aspecte legate de Solomon și templul său. Una dintre cele mai vechi îl asociază pe Solomon cu magia. Începând cu secolul I î.Hr., tradițiile iudaice au adăugat cunoștințelor sale despre natură informații despre supranatural, puterea spiritelor și înțelepciunea secretă. Utilizarea demonilor pentru a construi templul este regăsită în așa zisul său testament. Pentru a putea duce la bun sfârșit templul, Solomon a primit de la arhanghelul Mihail „un inel cu o pecete gravată în piatră prețioasă”, prin intermediul căruia putea controla demonii. Aceștia au fost astfel obligați să lucreze pentru Solomon, demonii rebeli fiind înălțuiți, închiși în vase și îngropați sub templu. Puterea lui Solomon de a controla demonii era cunoscută de către toți contemporanii săi, iar povestea despre închiderea demonilor în vase a supraviețuit de-a lungul timpului, devenind chiar sursă de inspirație pentru „O mie și una de nopți”.

Conform izvoarelor biblice, Templul lui Solomon a existat pe dealul Moriah în anii 22-29, fiind complet diferit de cele edificate anterior în istoria iudaică. Teritoriul sacru al templului

era alcătuit din 2 părți: curtea și templul propriu-zis. Curtea vastă era, la rândul ei, alcătuită dintr-o zonă interioară și una exterioară, cea exterioară fiind destinată mulțimii. În curtea interioară se afla o tribună specială, de unde se adresau regii mulțimii, în altor tronând „marea de aramă” - o cupă uriașă de cupru, al cărei

suport era făcut din siluetele unor figuri din bronz. Vasul era destinat preoților, iar Cortul Sfânt era format din 2 încăperi: Sfânta și Sfânta Sfințelor. În Sfânta, camera principală, se aflau jertfelnicul de aur, 10 mese pentru pâinile punerii înainte și 10 sfeșnice de aur. Fastuosul locaș a devenit, în scurt timp, locul principal de pelerinaj al Israelului. Subjugarea babiloniană a dus la distrugerea templului, iar în timpul dominației persane, regele Cyrus a acceptat reînălțarea templului, clădire cunoscută drept „cel de-al Doilea Templu”. Al Doilea Templu a fost distrus, la rândul său, în timpul represiunii revoltei evreilor din anii 66-73 d.Hr., contra stăpânirii romane.

Niciun alt templu de pe Pământ nu s-a bucurat de o slavă mai mare și, cu toate că Israelul trăia în pace și avea un împărat mareț, evreii nu abandonaseră idealul teocrației. Altfel spus, împăratul lor era Dumnezeu, iar acest templu era locuința Lui, în Ierusalim.

Februarie | Vlăstarul 24

ANDREEA IBACKA

„Din momentul în care vei dori să faci ceva, te vei ridica și o să începi să prosperi ca om.”

De vorbă cu

Andreea Ibacka

absolvent CNSHB

ANDREEA IBACKA s-a născut pe 18 august 1985 la București, a urmat cursurile liceului „Spiru Haret” din București. A luat cursuri de vioara timp de 8 ani de zile, iar de pian patru ani. Înainte de a juca în telenovele a lucrat într-o bancă, unde era consilier de credite la persoane fizice.

A ajuns în televiziune în urma unui casting realizat de postul Acasă TV, care căuta o fată blondă cu ochii albaștri, pentru noua telenovelă. Pe baza voturilor utilizatorilor site-ului televiziunii, Andreea Pătrașcu a fost aleasă să o întruchieze pe Irina Dumbravă, personajul principal feminin din telenovela „Inimă de țigan”, care a fost difuzată în anul 2007.

Text: Jacqueline Jansen, clasa a X-a E
Foto: Jacqueline Jansen, clasa a X-a E
și Andrei Turcu, clasa a X-a A

În luna februarie, am avut bucuria să-i cunoaștem pe realizatorii de televiziune Andreea (absolventă CNSHB) și Cabral Ibacka. I-am așteptat cu mare interes în sala de festivități a liceului. Eram cu toții curioși și dornici să-i vedem „live” și să aflăm cât mai multe aspecte din viața lor.

Odată intrați în Sala Noica, sentimentul de bucurie s-a manifestat zgomotos. În fața noastră aveam doi oameni extrem de sociabili, foarte simpatici și cu mult umor.

Februarie | Vlăstarul 26

Am avut surpriza să aflăm câteva aspecte necunoscute nouă până atunci: Andreea a pornit la drum ca studentă la A.S.E., iar Cabral ne-a destăinuit că de-abia la sfârșitul anilor de liceu a conștientizat cât de important este studiul, îndemnându-ne și pe noi să învățăm temeinic pentru a ne crea o bază solidă pentru viitor.

Dialogul spiriști-Andreea/Cabral s-a transformat într-o adevărată lecție interactivă, de comunicare. Mesajul lor adresat spiriștilor a subliniat ideea ieșirii din anonim și punerea în valoare a talentului/pasiunii, pentru că numai în felul acesta sunt șanse să reușim în competiția vieții.

Totul a culminat cu un moment muzical susținut de elevii de la Cercul de chitară din Spiru.

Cabral: Am venit să stăm puțin de vorbă. O să vorbim noi puțin la început. Și după aceea, dacă aveți voi întrebări, le așteptăm cu mare drag.

Andreea: Mie mi-e ușor ciudat că revin aici, în aceeași locație în care am petrecut opt ani, și să fiu în postura de a sta în față și de a vorbi așa, deschis, pentru că, nu știu dacă știți, dar și eu am terminat Spiru Haret, acum ceva ani. În sala aceasta (Sala Noica, n.r.) am dat bacul. Chiar am primit zilele astea un mesaj pe Facebook că avem reuniunea de zece ani și mi se părea incredibil cât de repede a trecut timpul...

Cabral: Jacqueline, atunci când ne-a rugat să venim, ne-a zis să vorbim cu voi despre ce înseamnă viața de după liceu și ce variante aveți voi. Cred că variantele pentru care veți opta nu o să aibă mare legătură cu ce vă povestim noi acum, dar ar putea avea o legătură la nivel de intenție și la nivel de decizie. Eu n-o să încep acum să vă scriu pe tablă „să nu faci aia, să nu faci ailaltă”, pentru că de aceea aveți părinți, aveți un grup de prieteni care ar trebui să fie bine ales, care să vă împingă în zona în care să fiți constructivi, nu să ajungeți, în zece ani, în colțul liceului sau al orașului. Până la urmă, cred că cel mai mult depinde de voi să faceți ceva la nivel de intenție.

Acum e perioada aceea cu party-urile, cu distracțiile, cu Centrul Vechi, cu ce mai e acum în trend, perioadă în care, pe lângă învățat, cunoașteți oameni noi, vă faceți prietenii care vor ține mulți ani. Veți vedea că se destramă la 80-85 de ani când... Acum e foarte greu să vă spun cum să vă poziționați față de carierele voastre, pentru că voi încă sunteți la zona de prospecție. Contează foarte mult cât de deciziți veți fi de acum încolo să faceți ceva. Contează cât de determinați veți fi să mergeți pe o cărare. Veți urma o facultate, vă veți găsi un loc de muncă. Ține foarte mult de voi să construiți.

Andreea: Toate lucrurile vi le doriți a fi într-un anumit fel, însă, în viața care vă așteaptă în afara porților liceului, lucrurile nu stau chiar așa. Unii au niște așteptări care nu au legătură cu realitatea. Ceea ce vedem în ziare, în reviste, pare perfect, dar...

Eu, la vârsta voastră, am trecut prin mai multe schimbări. Mi-am dorit foarte tare să devin avocat prin clasa a noua, după care a fost la mare căutare să dai la ASE și, atunci, am zis: „Wow, asta e soluția pentru mine!”

Am învățat foarte mult, am avut anumite perioade ale liceului în care am exagerat. Trebuie să recunosc faptul că am fost o tociară în mare

Februarie | Vlăstarul 27

parte a vieții mele, dar lucrul ăsta m-a ajutat pentru că exact așa cum m-am format în anii de școală, la fel am rămas după aceea, la serviciu. Îmi plac oamenii serioși, punctuali și corecți cu mine.

Nu insist că trebuia deja să vă fi ales un drum în viață, pentru că este greu ca, la 15-16 ani, cum cred că aveți, să le cernați

pe toate, dar cred că ar trebui să nu vă temeți să vă urmați vocațiile, indiferent că este vorba de meserii pe care, probabil, părinții voștri nu și le-ar dori pentru voi.

Cabral: Ce spune și Andreea și ce încerc să vă povestesc și eu este faptul că ține de voi. Știu că de foarte multe ori ține de altceva. Ține de câte locuri de muncă sunt disponibile, ține de noroc, ține de familie, ține de banii familiei, ține de prieteni, dar, de cele mai multe ori, să știți că ține de voi. Avem, din păcate, boala asta de a da vina pe altcineva. E de vină conjunctura economică, este de vină conjunctura socială. Și eu aveam aceeași tendință, de a da vina pe toată lumea.

Andreea: Poate că ar trebui să vorbești mai mult despre experiența ta mai recentă și despre cărțile pe care le citești.

Cabral: Da... până în momentul în care eu nu mi-am zis: „Băi, stai un pic, eu vreau mai mult de la ce mi se întâmplă”, toate erau pe dos. Și după acel moment am început să fac. Practicând sport de performanță, m-am apucat să antrenez și oamenii, făceam taek-boo cu ei și kick-boxing.

După aceea, m-am angajat în asigurări. Când aveam astea patru joburi, aveam 19 ani.

Aici am vrut să ajung. Ține foarte mult de voi, de cât vreți să faceți. Dacă îți spui: „N-am chef să fac nimic.”, ai o garanție că nu vei face nimic, nu vei primi nimic și nu ți se va întoarce nimic, pentru că, în momentul în care stai și mucegăiești, tot ce vei primi va fi mucegai. Din momentul în care vei dori să faci ceva, te vei ridica și o să începi să prosperi ca om.

Andreea: Eu trebuie să recunosc că invidiez un pic vremurile astea pe care voi le-ați trăit în adolescență, pentru că mi se pare că sunt foarte

multe posibilități, mult mai multe decât erau înainte; s-a mișcat economia către niște zone la care noi nu visam în 2000, când eram eu în liceu.

De exemplu, zona de online s-a dezvoltat foarte rapid. Și cred că sunt și printre voi adolescenți care învață să comunice, să-și facă un colectiv, o gașcă de prieteni cu care discută și cu care, într-un final, ajung să câștige bani, chiar și înainte de bacalaureat. Este, într-adevăr, o șansă să deprinzi, înainte de primul job, niște abilități, tehnici de comunicare.

Cabral: Câți de aici aveți blog? Un singur blog în toată sala asta?

Andreea: Dar toată lumea are Facebook.

Alex Culcea: De scris, unii din școală scriu pentru revista liceului.

Cabral: Ok! Cât scrieți pe lună?

Elevi: O pagină, două.

Andreea: E un început.

Cabral: Aveți în față șansa unui venit, muncind maxim, în fiecare zi, 55 de minute. Și venitul acesta, dacă vă faceți treaba cum trebuie, din 18-19 februarie, până la 1 ianuarie 2015, să zicem, se poate măsura în mii de euro. Dar mulți dorm în șoșoni, își dau like-uri pe facebook și atât. Cei care scrieți la revistă, înseamnă că deja puteți.

Andreea: E foarte trist că, pe lângă oportunitatea de a câștiga bani, sunt multe deprinderi cu care ar trebui să vă obișnușiți mult mai rapid. De exemplu, eu intru în contact cu colegi de-ai mei mult mai tineri, care nu știu să scrie un mail, efectiv nu știu să se exprime. Am văzut că mulți dintre voi sunt pasionați de fotografie și că au telefoane cu camere foarte performante, ceea ce noi nu aveam. Iar blogul pe care îl aveți poate valorifica acest domeniu. Puteți să vă exprimați pe larg orice pasiune pe un blog personal.

Cabral: Orice pasiune vă poate asigura o anumită notorietate. Iar notorietatea asta, dacă știți să o construiți cum trebuie, va însemna o carte de vizită pentru voi.

Ceea ce încercăm să vă spunem este că voi aveți la dispoziție foarte multe mijloace de a face lucruri. Știu că, „teoretic, sunt prea mic ca să fac ceva; teoretic, eu am altceva de făcut.” Practic, însă, voi aveți deja la dispoziție foarte multe lucruri prin care puteți crea. Contează foarte mult să vreți.

Andreea: Ideea asta cu: jobul meu este să vin la școală și să îmi fac temele, rămâne primordial, dar nu e suficient. Îmi pare rău că, la vremurile astea, sunt foarte puțini cei care se trezesc și își dau seama ce șanse au înainte să termine liceul. Să vă dau un exemplu: avem un prieten, care are un blog de fotografie și are 19 ani. Obține venit din

asta și are shooting-uri peste tot de vreo 2-3 ani. La vârsta lui e căutat de agenți de publicitate pentru a participa la diverse campanii. Plus că el nu vine dintr-o familie care să-i pună la dispoziție o trusă foto. Nici măcar nu este din București, este din Târgul Secuiesc și și-a luat un aparat bunicel acum 3 luni.

Cabral: Concluzia: contează foarte mult să faceți, să încercați. Poate nu vă ieșe din prima, dar să nu vă descurajați.

Andreea: Până la urmă, eșecurile sunt inevitabile în viață și trebuie să vedeți ca pe un avantaj faptul că aveți acces la toate informațiile astea și, de ce nu, că sunteți din București. Aveți un avantaj față de cei care sunt din provincie. Toate agențiile mari sunt aici, lângă voi: la un e-mail distantă, la o oră la cafea.

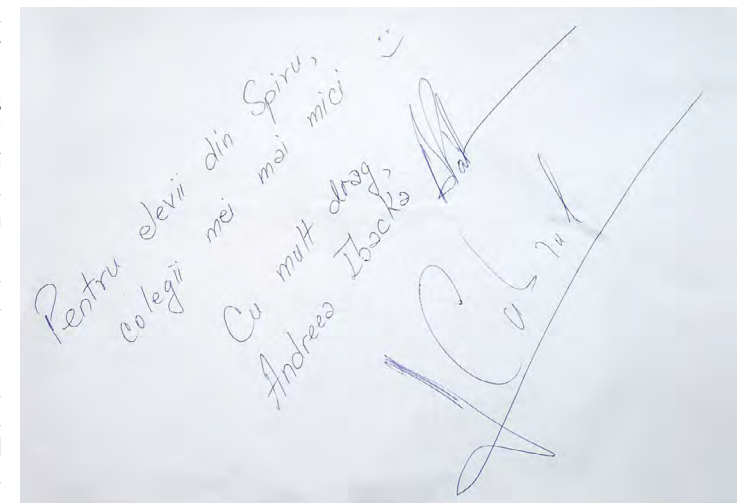
Cabral: Există posibilitatea ca voi să credeți că nu vă pricepeți îndeajuns de mult la un anume proiect. Dacă aș putea aș sta de vorbă cu fiecare dintre voi, i-aș arăta că este bun la cel puțin trei lucruri. Dar trebuie să aveți încredere în voi și să vă apucați să faceți.

Andreea: Sunt foarte multe exemple negative din care ar trebui să învățăm. Nu înțeleg de ce nu putem învăța din eșecurile altora? Sau de ce nu ne ajunge succesul altuia ca să ne motiveze și pe noi pentru a ajunge acolo.

Alesia Rădulescu: Cum ați ajuns la MediaPro?

Andreea: Eu am o poveste care pare incredibilă. Eram în anul III de facultate (A.S.E.). Lucram la bancă, mergeam și la facultate. Am auzit de un casting și nu am bănuț ce înseamnă. Am crezut că este vorba despre o reclamă sau un videoclip și, cum nu mă descurcam prea bine cu banii, am zis că este o șansă extraordinară să am o sursă de venit în plus.

Am ajuns în Buftea, convinsă fiind că o să particip la preselecția pentru reclamă. Mă gândeam că am ceva șanse, deoarece corespundeam criteriilor de selecție, dar nu am luat niciodată în calcul că aș putea să îmi schimb meseria la 180 de grade, să fac actorie. Când am ajuns și am aflat despre ce era vorba, primul gând a fost: Fug! Dar mi-am dat seama că nu am nimic de pierdut. Îmi luasem jumătate de zi liber de

la bancă - teoretic, eu eram la dentist, deoarece nu le puteam spune că mă duc să mă fac acțriță.

Cabral: Șase luni a muncit pe brânci. A trebuit să învețe foarte mult, mai ales în zona de disciplină, pentru că era cu nasul cam pe sus, a fost pusă inclusiv să spele pe jos cu mopul.

Andreea: Sunt foarte multe lecții care m-au ajutat. La douăzeci de ani ai senzația că le cam știi pe toate, mai ales când ai și note mari la școală, câștigi și singur banii. Și, da, am făcut cursuri șase luni cu doi regizori din Buftea și câțiva actori geniali, pe care am avut norocul să îi am alături și să îmi fie colegi.

Andreea Velicu: Cum ți s-a părut în Spiru? Ți-a plăcut?

Andreea: Nu știu dacă acum este la fel, dar pe vremea mea, echipa de baschet era numărul 1. Și mi se părea foarte tare că lipseam de la ore ca să mergem cu ei la campionate. Mie mi-a plăcut, foarte mult. Pentru mine au fost niște ani foarte frumoși, liberi, îi văd cu mintea de acum. Era o gașcă de treabă pe care am păstrat-o și în prezent. Ar trebui să apreciați foarte mult prietenii de acum, chiar dacă drumurile voastre o să se despartă.

Ce îmi place foarte mult, și chiar mă mândresc cu asta, chiar dacă nu sunt numai meritele mele, este că mă uit la toți colegii mei din Spiru și constat că sunt oameni realizați. Foarte mulți sunt plecați din țară, dar au cariere de succes, sunt politicieni, medici, actori. E foarte important colectivul din care faci parte și oamenii care te înconjoară.

N.R. Mulțumim elevei Jacqueline Jansen din clasa a X-a E, care a făcut posibilă această întâlnire.

| BLOGGER |

TEODORA ROSU

clasa a X-a-G

ABOUT

<http://teodoragilbert.wordpress.com/>

„Viața e o melodie... una fără sfârșit, ce o cântăm pe valurile unei drumeții de nedescris”

„Plănuiesc o călătorie, alta decât cea în care mă aflu acum, vrei să vii? Plecarea se face din Haos și destinația este Fericirea, vom circula cu viteza iubirii. Te aștept.”

DESPRE FEMEI

Femeile, într-adevăr, fascinează. Încă nu am putut să-mi răspund dacă femeia este cea mai complicată creatură sau cea mai simplistă în esență. Sau poate că e complicată prin simplitate.

Mircea Cărtărescu ne explică de ce iubim femeile. De ce? Pentru că asta e rolul lor. Nu poți să îi faci altceva unei femei decât să o iubești. Nu urăști o femeie decât dacă o iubești până la punctul nebuniei. Iubim femeile pentru că nu sunt din lumea asta, pentru gesturile lor celeste.

Iubim femeile pentru că inspiră. Că au gust de lapte și miros a lalele când ies din duș. Că au buze roz și le rănesc când sunt agitate. Că fac câte zece lucruri de-odată în scurt

timp și arată impecabil dacă le suni să le spui că în 5 minute ești jos. Că te fac să tremuri de frică atunci când te amenință că pleacă, dar te iarta de fiecare dată și te iau în brațe să-ți împaci tot tu conștiința. Că au grijă de tine. Că deși le respingi, luptă cu o nebunie-n priviri și tot te ajung. Că sunt mai multe persoane într-una. Că sunt și iubite, și amante, și copii, și bărbați.

Iubim femeile pentru că te lasă să le salvezi viața de fiecare dată când văd un gândac și te pun să le prinzi fluturi și gărgărițe. Pentru că știu ele foarte bine că există, de fapt, cel puțin zece culori pentru albastru. Pentru că trebuie să le fii strâns în brațe când plâng ca niște copii la filme de dragoste. Pentru că, după o despărțire din seriale, te sună și te ceartă ca să fii tu un regizor mai bun pentru filmul

vostru. Pentru că sunt nervoase când le deranjează vântul părul, dar tu nu știi pentru că își dau delicat suvițele de pe față. Pentru că le e frig, dar nu îți iau geaca, doar ca să-ți arate că și ele sunt independente. Pentru că râd la glumele tale, chiar dacă nu le plac, doar pentru că te iubesc. Pentru că știu cum să iubească. Pentru că își pun flori în păr și nu prea înțelegi de ce, dar știi că le stă bine. Pentru că miros cărțile înainte să le citească. Pentru că își iau zeci de lucruri inutile când pleacă undeva pentru că „niciodată nu poți să știi”. Pentru că merg pe tocuri la operă și apoi beau bere cu tine acasă. Pentru că îți fac cadouri nesemnificative cu valoare sentimentală și te fac să vezi lumea altfel. Pentru că te fac să te simți mândru când merg la brațul tău pe stradă.

Iubim femeile pentru că sunt muze.

COMA

Răzvan Rădulescu: „Cred că asta e frumos la o melodie pe care o asculți, fiecare își imaginează povestea lui.”

WHAT THE ROCK?! alături de

COMA

COMA, în muzică, nu înseamnă nicidecum o stare de letargie, ci energie pură de metal alternativ, adusă pe scenă de cei 6 membri: Cătălin Chelemen (voce principală), Răzvan Albu (tobe), Dan Costea (voce, chitară), Sorin Petrescu (bas), Răzvan Rădulescu (aka Hefe, DJ), Călin Marcu (chitară). Trupa longevivă a fost înființată în '99 și a lansat până în 2006 două albume, ultimul dintre ele fiind intitulat *Nerostitele* și avându-l invitat pe legendarul basist Bill Gould (*Faith No More*). Sursa: www.metalhead.ro

Odată cu sosirea primăverii, ne-am decis să vă aducem interviuri noi.

După prima ediție a festivalului "What the rock?!", unde am avut ocazia să ascultăm trupe românești de muzică precum **H8**, **Perfect zero for infinity**, **Pistol cu capse**, **E.M.I.L.**, **Coma** și **OCS**, am decis să ne încercăm norocul luând un interviu formației **Coma**.

Șansa a fost de partea noastră când am luat legătura cu Dj Hefe, care a fost de acord să ne întâlnim pentru a afla poveștile din spatele trupei. Am avut ocazia să discutăm cu Dan Costea și Răzvan Rădulescu (Dj Hefe), care s-au dovedit a fi niște persoane foarte deschise publicului și prietenoase.

Roca Teodora: Știm că, înainte de anii 2000, ați făcut parte dintr-o trupă numită SKABURGER. Cum s-a ajuns de acolo la Coma?

Dan: Eu aveam o formație cu Piticul, toboșarul nostru de acum, care se numea, inițial, Lazy Bones. După aceea, ne-am întâlnit cu Călin, care cânta la o altă formație înainte, și cu Barbu, de la E.M.I.L., și ne-am făcut formația Skaburger. Ei voiau să cânte punk rock, iar eu cu Piticul cântam ceva gen Nirvana.

Skaburger a durat doar doi ani, pentru că Barbu și Călin erau mai demenți, se certau încontinuu. Am decis să renunțăm la Skaburger și am cântat cu Cătălin, care făcea parte din trupa Daft Allison. Ne-am gândit să facem împreună o trupă cu băieții cu care eram atunci și cu Hefe, dar aveam nevoie de un nume. Nu știu dacă știți clubul Fire din Centrul Vechi, care s-a format în aceeași perioadă cu trupa Coma.

Într-o zi, Hefe a venit foarte dezamăgit și a zis: „ăștia fac un club în centru și nu vor să-i pună numele Coma, că e nu știu cum, ci Fire”, iar eu i-am spus: „Coma? Foarte tare! Hai să ne numim noi așa!”. Și astfel s-a format Coma.

Velicu Andreea: Cum a fost să-i cunoașteți pe cei de la Linkin Park?

Dan: Treaba e veche. Eu cu Hefe ne-am întâlnit cu băieții de la Linkin Park când am fost la un concert Deftones, în 2001. Atunci ei lansaseră primul album și cântau în deschidere la alte trupe mari, nefiind cunoscuți. Era al doilea lor concert în Europa, iar noi stăteam și mâncam cu ei pizza pe stradă.

R.T.: Există vreo poveste în melodia „Cântă-mi povestea”?

Dan: Aici, cu siguranță, trebuie să-și găsească fiecare povestea lui, în versurile unei poezii scrise de poeți celebri sau de Cătălin.

Hefe: Cred că asta e și frumos la o melodie pe care o ascuți, fiecare își imaginează povestea lui. Dacă ție ți s-a întâmplat ceva vreodată și ai în cap o melodie, cred că, la un moment dat asociezi perioada aceea din viața ta cu melodia respectivă.

A.V.: Legat de rock, ce viitor vedeți pentru rock-ul românesc și ce părere aveți de campaniile de susținere a noilor trupe?

Hefe: Înainte de a vă răspunde, aș avea o întrebare pentru voi, având în vedere că sunteți la liceu: ce muzică ascultă lumea în liceu?

R.T.: Există tot felul de grupuri în care se ascultă diferite genuri de muzică.

Hefe: În liceu ar trebui să apară pentru prima oară o trupă. Mie mi se pare ciudat că nu există așa multe trupe de rock. Eu, unul, nu știu formații de liceeni care să strângă oameni, ca cele din alte țări, mai ales că acum există internet. Țin minte că mă trezeam dimineața la 7 ca să ascult o anumită melodie care era difuzată la MTV. Acum, fiind mult mai ușor de căutat trupe, lumea nu mai are interes. Eu vorbesc din prisma mea: când nu aveam, îmi venea să caut, iar acum, că avem posibilități, nu mai stăm să căutăm. Ce ți se dă, aia e.

R.T.: Ce părere ați avut de prima ediție a evenimentului "What the rock?!"?

Dan: Ne-am bucurat că a fost multă lume, au fost multe formații care s-au implicat, printre care și noi. A fost frumos.

Hefe: Au fost formații foarte bune, cu membrii cărora suntem foarte buni prieteni. Uneori, ne mai sunăm să vorbim și despre altceva în afară de muzică. Cum ies oamenii la câmp să facă foc, așa vorbim și noi, doar că noi ne mai întâlnim și prin *Colectiv*.

A.V.: Ce efect credeți că au melodiile voastre asupra publicului?

Dan: Feedback-ul e bun. Cred că melodiile sunt plăcute de oameni, unele mai mult, altele mai puțin.

Nu cred că suntem o formație trendy, dar ne place ceea ce facem din 2000, de când ne-am înființat.

A.V.: Ce simțiți în momentul în care urcați pe scenă și vedeți cum publicul vă aclamă?

Hefe: Oare ăștia toți au plătit? (n.r. ne bufnește râsul)

Dan: E bestial să știi că, după atâta muncă, primești răsplata asta. E superb ca mulțimea să stea în fața ta. Înseamnă că a meritat.

A.V.: Un mesaj pentru fani?

Dan: Să ne asculte în continuare, să stea de vorbă cu noi pe facebook, să ne povestească ce e bine și ce e rău. Să interacționăm mai mult.

Interviu realizat de: Teodora Roca și Andreea Velicu
Foto: Teodora Roca

Grup de dezvoltare personală „Taina adolescenței”

Dragi adolescenți și adolescente, vă invităm să aruncați o privire în lumea voastră interioară și să descoperiți ce întrebări vă frământă... Cine sunt eu? Cine sunt ceilalți? Ce-mi doresc de la viață, de la prieteni, de la familie, de la iubit(ă)? Și oare ce-și doresc ei de la mine? Ce gânduri, sentimente, emoții am și cum să fiu cel mai bun prieten al meu?

În cadrul grupului nostru de dezvoltare personală, veți avea ocazia să găsiți soluții și răspunsuri la întrebările, frământările și curiozitățile voastre.

Ce este un grup de dezvoltare personală?

Este un spațiu de interacțiune confortabil, în care tinerii se întâlnesc pentru a se cunoaște și a discuta despre tot ceea ce gândesc, trăiesc, visează sau plănuiesc, despre tot ceea ce este trist, vesel, despre tot ceea ce este banal sau fascinant. Este un loc în care putem descoperi lumea, pe ceilalți și, în primul rând, pe noi înșine, prin metode creative, precum: desen, plastilină, dans, mișcare corporală, improvizație dramatică, discuții libere și multe alte lucruri interesante pe care le vom explora pe parcurs!

Cine suntem noi?

Suntem două consiliere tinere, Alexandra și Claudia, cu o mare dorință să facă cunoștință cu voi, să vă fie prietene și să vă însoțească în această călătorie de autocunoaștere... pentru că, la consiliere psihologică, nu vii doar atunci când te simți rău, ca să te simți bine - ci și atunci când te simți bine... pentru a te simți și mai bine!

CLAUDIA SOARE: s-a născut în București, 1987, a urmat cursurile *Colegiului Național „Spiru Haret”*, pe care l-a absolvit în anul 2006. Studiază psihologia în cadrul Facultății de Psihologie și Științele Educației a Universității București, iar apoi urmează cursul de master „Psihoterapia copilului, cuplului și a familiei”. Obține atestatul de liberă practică (consilier autonom) în cadrul Școlii de Formare S.P.E.R. Cu experiență în terapia ocupațională și în arteterapie, Claudia e persoana potrivită în cadrul unui proiect a cărui țintă este dezvoltarea personală a adolescenților.

Pentru înscrieri, vă rugăm să ne contactați la următoarele numere de telefon:

Alexandra Ciucu - 0728860507

Claudia Soare - 0723373105

Sau pe adresa de e-mail:

constiinta.sinelui@gmail.com

Durata: Un modul este format din

10 întâlniri săptămânale; durata

unei ședințe este de 2 ore.

Tarif: 20 de lei/ ședință.

Pauză de lectură

Glossă

Mihai Eminescu

- fragment -

Vreme trece, vreme vine,
Toate-s vechi și nouă toate;
Ce e rău și ce e bine
Tu te-ntreabă și socoate;
Nu spera și nu ai teamă,
Ce e val ca valul trece;
De te-ndeamă, de te cheamă,
Tu rămâi la toate rece.

Multe trec pe dinainte,
În auz ne sună multe,
Cine ține toate minte
Și ar sta să le asculte?...
Tu așază-te deoparte,
Regăsindu-te pe tine,
Când cu zgomote deșarte
Vreme trece, vreme vine.

Nici încline a ei limbă
Recea cumpăna-a gândirii
Înspre clipa ce se schimbă
Purtând masca fericirii,
Ce din moartea ei se naște
Și o clipă ține poate;
Pentru cine o cunoaște
Toate-s vechi și nouă toate.

Privitor ca la teatru
Tu în lume să te-nchipui:
Joace unul și pe patru,
Totuși tu ghici-vei chipu-i,
Și de plânge, de se ceartă,
Tu în colț petreci în tine
Și-nțelegi din a lor artă
Ce e rău și ce e bine.

Pe data de 15 ianuarie 2014, s-au împlinit 164 de ani de la nașterea poetului nostru de suflet, MIHAI EMINESCU. Reproducem fragmente din două creații eminesciene reprezentative.

Doina

Mihai Eminescu

- fragment -

De la Nistru pân' la Tisa
Tot românul plânsu-mi-s-a
Ca nu mai poate strabate
De-atâta strainatate.
Din Hotin si pân la mare
Vin muscalii de-a călare,
De la mare la Hotin
Mereu calea ne-o ațin;
Din Boian la Vatra-Dornii
Au umplut omida cornii,
Și străinul te tot paște
De nu te mai poți cunoaște.
Sus la munte, jos pe vale
Și-au făcut dușmanii cale,
Din Satmar pân' în Săcele
Numai vaduri ca acele.
Vai de biet român saracull
Îndărăt tot dă ca racul,
Nici îi merge, nici se 'ndeamă,
Nici îi este toamna, toamnă,
Nici e vara vara lui,
Și-i străin în țara lui.
De la Turnu 'n Dorohoi
Curg dușmanii în puhoi
Și s'așază pe la noi;
Toate cântecele pier,
Sboară paserile toate
De neagra străinătate;
Numai umbra spinului
La usa creștinului.
Își desbracă țara sinul,
Codrul - frate cu românul -
De secure se tot pleacă
Și izvoarele îi seacă -
Sărac în țara săracă!

Despre oameni și porțelanuri

Claudia Coțovanu, clasa a XI-a B,
Colegiul Național „Octavian Goga”, Sibiu

Când sunt pierdută, scriu.
Când sunt măcinată de gânduri negre, scriu.
Când plâng, scriu.
Când simt că întreg cerul urmează să se prăbușească peste sufletul meu, scriu.
Când scriu, scriu despre oameni, dar oamenii nu scriu niciodată despre mine.
Și totuși, încă scriu.

Capricii, dorințe, vicii, fantezii, idei, vise, speranțe, doruri, neplăceri, dureri, tragedii, drame, prejudecăți.

Suntem oameni.

Suntem complicați, încălciți, indescifrabili, zeloși, orgolioși și exagerați. Vrem prea mult din ceea ce nu ni s-ar putea vreodată oferi și tânjim după atingerea imposibilului. Suntem buimaci, neînțeleși, grăbiți, temători și buni atleți doar când vine vorba de prinsul autobuzului.

Suntem actori.

Reci, distanți, rezervați, gânditori... actori. Privim înainte cu încredere și ne ascundem după unghiile tocite de la atâta ros. Ne jucăm rolul cu o sfințenie trainică, respectând limitele impuse în propriile scenarii nescrise. Jucăm după cum ne cântăm noi înșine. Nu șoptim, nu închidem ochii.

Privim cu repulsie lumea ce ne înconjoară, considerându-ne superiori față de plebea ce roiește pe străzile orașului încercând să se lupte cu greutatea cotidiene, fără să realizăm că, în fapt, nu suntem cu mult diferiți de ei. Trăim în aceeași piesă, ascultăm aceleași note, dar auzim tonalități diferite.

Suntem orbii fără cârjă și adormiții fără cafea.

Nu vedem nimic peste vălul ce ne acoperă retina și nu gândim mai mult decât ne este permis de lege. Suntem atrași de necunoscut, dar ajungem să-l privim în ochi, confuzi, fără a înțelege ceva din ceea ce încearcă să ne învețe. Ne încălzesc doar hainele de firmă și gândurile de mâna a doua. Suntem controlați de impulsuri demonice, croșetate de minți rătăcite în bezna orei trei și un sfert dimineața. Pretendem că suntem pierduți când noi înșine refuzăm

să ne găsim. Luptăm constant cu morile de vânt și cerșim porțelanuri la colț de stradă.

Suntem oameni, dar nu stăpânim arta de a fi om.

Printre miliardele de măști ce domină nestingherite fiecare centimetru al Pământului, căutând veșnic întrebări fără răspuns, eu sunt un nimeni. Dorințele mi le gravez pe aripile cenușii ale fluturilor muribunzi, iar viața o rescriu zilnic cu pete de cerneală uscată, neschimbând mai mult decât semnele de punctuație. Nu zâmbesc, nu alerg, nu clilesc. Îi văd, sunt acolo, peste tot. Un ei, o ea...ei. Dame care mai de care mai fandasite, pierdute în dărele de parfum ieftin cumpărat de la magazinele nemțești care își etalează voluptatea încălețată în haine țipătoare, spre neșusă bucurie a „gentlemanilor” ce le întâmpină cu bine-meritatele fluierături și obscenități; imitații patetice ale unor domni sofisticați, mereu gata să înhațe inima unei tinere fecioare prin pieptul dezgolit, crucile de plastic și coafurile lucioase de cocostârci, inundate în gel, utile doar în timpul unei pene de curent. În lumea lor perfectă, nu există loc de compromisuri. Ei fac parte din total, pe când restul sunt reduși la tăcere.

În parcul Tineretului, pavajul încins plânge după fiecare atingere a tocurilor, frunzele evită perdeaua deasupra a fumului de țigară, iar eu petrec după-amiază plantată în solitudine, ascultând Depeche Mode și studiind mișcările generației de aur a secolului nostru. În jurul meu, roiesc zeci de chipuri chinuite de vreme, cu ochi obosiți ascunși în spatele marginilor negre ale ochelarilor și buze doritoare de strigăte pătimase, cusute cu fir subțire de pânză de păianjen. Trăiesc într-o lume delirantă

și demnă de milă. O străină printre semenii, o statuie printre oameni trași la indigo. Sunt dezolată și lipsită de viață. Sunt Carmina, 27 de ani, scriitoare cu probleme de integrare în societate. Sunt cea mai pesimistă dintre optimiști și cea mai oprimată dintre pacifiști. Nu dansez, nu scriu din inimă și mint. Despre ce? Tot. De ce? Nu știu încă. Am spus, nu mă pot integra.

În adolescență, aveam prostul obicei de a ieși în evidență. Eram înaltă, palidă, deșteaptă și mult prea slabă. Dezbăteam singură probleme majore ale umanității, în timp ce foștii colegi dansau pe catedră înaintea orei de română și defilam în uniforma peticită cu zdrențe viu colorate, trântindu-mi ideile filozofice pe pereții din baia fetelor. Nu eram adorată, nici nu-mi doream să fiu. Acum, am rămas la fel: înaltă, palidă, deșteaptă și slabă. Tot ce s-a schimbat e pânza pe care îmi măzgălesc ideile.

Locuiesc în Sibiu, într-un apartament deloc spectaculos, împreună cu o fostă colegă de facultate și, în fiecare dimineață, mă cocoș pe geamul etajului cinci, cu o cană de cafea amară, de proastă calitate. Îmi place să studiez oamenii. Studiez oamenii mai mult decât vorbesc cu ei. Tac, ascult și mă prefac păsătoare. Anul trecut pe vremea asta, eram tot aici, tot confuză, tot rătăcită, tot singură. Sunt un cântec de jale ascuns după doi ochi de safir. Nu-mi place să-mi plâng de milă sau să mă pitesc în spatele zidurilor infinite ale Infernului. Dar cum am spus, mint. Nu-mi place să mint...

Schimb melodia, o iau de la capăt. Îmi ridic încet privirea pentru o nouă rundă de critici emoționale, dar o lumină din depărtare îmi șoptește grabnic... Al ÎNTĂRZIAT! La naiba... e unu și un sfert. Îmi culeg catrafusele aruncate pe bancă și cu eleganța unui hipopotam alerg spre sala de judecată. „Drăguț, e târziu!”, mă săcăie conștiința. Nu ar fi prima dată și sunt sigură că nu va fi ultima, dar după trei ani de terapie săptămânală, ai crede că măcar punctualitatea mi s-ar regla. Aparent, mai am de lucru, având în vedere faptul că am stat țepănă pe o bancă inconfortabilă timp de patru ore neîntrerupte. Precum atotputernicul Moise, îmi croiesc drum prin aglomerația cotidiană, fără să las prea multe victime. Alerg, alerg, alerg și mă rog să-mi rămână picioarele întregi... sau nu, măcar așa așa avea o scuză. După zece minute agonizante în care în orice moment aş fi depășit recordul jamaicanilor, am ajuns la locul cu pricina. O clădire dramatic de spectaculoasă, în care mișună ființe bipede prinse în taioare incomode și forțate să zâmbească la comandă. Privesc tristețea din jur, îmi trag sufletul și mă îndrept cât mai serioasă spre etajul trei. Acolo, în capătul coridorului se poate distinge o ușă din lemn masiv, gravată cu următoarele: „V. Aaron, Psiholog”.

Am traversat culoarul de sute de ori, dar niciodată nu mă așteptam la o întâmpinare mai caldă decât cea ce îmi era oferit:

- Ai întârziat, Carmina.
- Te miră?

Schițează o jumătate de zâmbet, încercând să păstreze o aparență profesională... nu-i reușește.

- De fiecare dată. la loc.

Victor Aaron, 29 de ani, geniu cu un succes nemaîntâlnit printre cei de vârsta lui. Înalt, brunet, ochi albaștri. A terminat facultatea pe când eu cântăream opțiunile pentru viitor... exemplu prost, cântăresc încă. Îl cunosc de la primele mele episoade de depresie severă. Nu știu dacă ne agreăm atât de mult compania, sau dacă mintea mea e mai distrusă decât credeam, dar ședințele au loc în aceleași zile, la aceeași ora - relativ -, de aproape trei ani și patru luni. Biroul său e la limita dintre vintage și modern. Două biblioteci interminabile domină peretele lateral, fiind încărcate până la refuz de cărți învelite în piei de colecție. Paralel cu acestea, se află o canapea neagră cu accente roșii și un fotoliu la fel de elegant. Deasupra, stau agățate trei tablouri, ale unui pictor necunoscut, ilustrând un peisaj însuflețit al unui cuib de păsări țesător, fiecare pânză continuând-o pe cealaltă. Întreaga cameră este luminată de cele două geamuri care ating tavanul, cu vedere spre traficul agitat al intersecției. Într-un mod straniu, locul acesta mi-a devenit a doua casă... sau poate prima.

Când am ajuns aici, eram o relicvă, fără aspirații, fără viitor, fără speranțe. Schimbările au fost lente, nimic drastic, nimic incomod... m-a lăsat să acționez după propriul ritm. Nu știam prea multe despre mine, nici acum nu știu, dar știu destule încât să pot învăța totul despre alții. Prima ședință a decurs ca la carte: „Cum te numești? Câți ani ai? Cu ce te ocupi? bla bla... după care m-a pus să-mi povestesc întâmplările copilăriei. L-am respins, înjurat, blestemat în mii de moduri posibile, am tras toți sfinții după mine în deșert pentru o simplă întrebare a cărui răspuns l-am dat abia după doua săptămâni... „Ce ți s-a întâmplat?”.

„Tot ce crezi că nu ți s-ar întâmpla vreodată.”, am zis și m-am închis în propria-mi tăcere... Astăzi, e diferit, cred. Oricât de subtile ar fi, gesturile îl trădează aproape constant. E demnă de o comedie tragică situația în care pacientul își citește psihologul cu mai multă exactitate decât vice-versa.

Am copilărit într-un mediu în care mințile scânteietoare nu-și găseau locul sau odihna. Familia mea era la fel de monotonă ca oricare alta din suburbie: trei copii, dintre care un băiat, doua fete, și părinții sub același

acoperiș al casei. Fiindcă ne plasam pe o scară înaltă a societății, am copilărit într-o ambianță destul de ostilă și închisă la noi idei. Eu și frații mei eram obligați să ne purtăm într-un anumit fel, să citim doar ceea ce era aprobat de părinți, să vorbim într-o manieră acceptată de aceștia, scurt, la obiect, fără prea multe detalii sau figuri de stil. Prieteni, nu aveam și nu exagerez când spun că niciun copil întreg la cap nu s-ar fi apropiat de faimoșii plozi ai familiei Bucurenciu. Eram izolați în propriul conac, prizonieri ai propriilor rude și îndoctrinați într-o manieră mai mult sau mai puțin comunistă. Ajunsesem să fim modelați după bunul plac al societății, simple figurine de lut neare, oferite câtor mai mulți sculptori pentru crearea omului perfect; fără idei, fără sentimente, fără scrupule, fără imaginație. Un sclav ideal al colectivității distinsă, strănse în fiecare duminică pentru mesele festive închinare marilor magnați ai afacerilor, care, spre surprinderea nimănui, au reușit să distrugă alte mici afaceri de familie pentru a-și extinde spațiul de parcare. Sora mea a ajuns să moștenească ticăloșia și veninul din sângele maladiv al părinților, la fel de ușor pe cât a moștenit lanțul de corporații al acestora. Numele ei, nu e important... nici pentru mine, nici pentru restul. Nu e nimic mai mult decât un ecou spart, auzit de câinii comunitari ce pășesc în Peștera Muierii.

Nu mai țin minte mângâierile mamei. După mulți ani, am ajuns la concluzia că și acelea au fost doar făcături ale minții mele mult prea fragile pentru a înțelege ceva din ce se întâmpla în Infern. Precum orice alt copil, nu doream nimic mai mult decât să mă bucur de leagănele ruginite din parcul de pe lângă școala privată... dar eu nu eram orice alt copil. Maturizarea a început din momentul în care am învățat să vorbesc. Mi se reproșau zilnic lucrurile ce altor părinți li s-ar părea absolut firești. Știam că tot e făceam nu era îndeajuns, era mereu loc de mai bine, mai mult, mai repede, mai clar, mai concis, mai la subiect, mai serios, mai puternic. Mergeam dreaptă, nu priveam în jos, nu zâmbeam dacă nu era necesar și eram politicoasă cu persoanele care nu merita nimic din ceea ce le-a dăruit viața... sau, mai exact, din tot ceea ce au furat din viețile altora. Eram înconjurată de falsitate și, într-un final, ajunsesem și eu marioneta lor perfectă, controlată de sârme ghimpate și forțată să alerge pe bucăți de vitralii sparte. De-a lungul timpului, nu știu ce s-a schimbat, poate totul, poate nimic. Am respins orice încercare patetică a familiei de a relua contactul cu mine prin tot felul de mijloace care mai de care mai inventive. Viața de subjugat pur și simplu nu mai pare atât de „ademenitoare” pe cât aveau impresia acele statui de bronz, cu nasturi în loc de ochi și pietre în loc de inimă. Nu poți face prea multe lucruri

pentru a-ți șterge definitiv ranciuna din inimă, exact așa cum nu poți schimba mentalitatea unui grup de bătrâni, educați într-o manieră rasistă și urăcioasă. Atâta timp cât ei rămân stafii, eu îmi pot continua drumul prefăcându-mă că sunt doar invenții fără noimă ale celui mai întunecat colț al minții...

*

- Carmima, mai ești aici?

Vocea caldă a lui Victor mă deșteaptă din starea bolnăvicioasă de visare.

- Ce?
- Unde erai?
- Departe. Prea departe, șoptesc eu.
- Mai exact?

Un nod cât o minge de golf îmi staționează în mijlocul gâtului.

- La conac...

Victor scrijeleşte cu rapiditate ceva de neînțeles în carnețelul său, după care îmi spune cu o oarecare ezitare:

- Povestește-mi despre fratele tău.

... nodul a coborât și mi-a perforat peretele protector al inimii.

- El era...era... el. Singurul om care a avut curajul de a se împotrivi părinților chiar și în momentul în care a rămas fără nimic. A fugit de acasă la 17 ani cu promisiunea că mă va salva din lanțurile ce mă țineau neajutată în confortul temniței. Timp de doi ani am așteptat, fără să ajung vreodată în pragul disperării, fără să mă îndoiesc de el, fără să renunț la speranță. Am suportat și am așteptat... iar el și-a respectat cuvântul.

Am o pasiune pentru zilele cu iz tomnatic și cu aspect cărămiziu. Zilele în care ești într-o constantă luptă cu tine dacă să îți iei sau nu umbrela la plimbare, dacă să începi să te îmbraci mai gros sau dacă mai are rost să-ți refaci cuafura știind că vântul oricum o va duce oriunde îi este pe plac. Îmi plac zilele cu aromă de toamnă tocmai pentru că îmi amintesc de Sebastian. Pe 20 octombrie a venit și m-a salvat din ghearele demonilor. În ziua aceea viața mea a luat întorsătura neașteptată din momentul în care m-a „răpit” după școală. Fratele meu a fost cavalerul în armură strălucitoare. M-a dus departe, într-o lume care credeam că este imposibilă, de neatins, splendidă prin simplitatea aproape copleșitoare. Nu aveam multe, ne aveam unul pe celălalt și ne era de ajuns. M-a învățat să fiu copil când alții se grăbeau să se maturizeze. Am călătorit prin locuri uitate de lume și cu fiecare kilometru depășit, un an din viață se pierdea în negura timpului efemer, încet, aproape insesizabil. Pentru prima dată în viață, nu visam la fericire, ci o trăiam...nu, nu era fericire, era însăși desăvârșirea fericirii. Îmbătrâneam

pe zi ce trece și totuși rămîneau veșnic prunc. Eu începusem deja facultatea pe când el s-a înrolat în Forțele Terestre. Oricât de ieftin ar suna, îmi amintesc acea zi ca și cum ar fi fost ieri. Găteam supă de pui, singurul lucru pe care sunt în stare să-l fac până în zilele noastre, iar Sebi se foia în bucătărie cu un zâmbet aproape tîmp pe față, fluturându-mi dintr-o dată în față o scrisoare pe care scria cu majuscule „ADMIS”. Ne-am zbunguit amîndoi ca doi dobitoci care și-au pierdut pastilele timp de, nu știi, câteva ore?... nu am să uit niciodată zâmbetul acela radiant. Nu conta brutalitatea antrenamentelor sau starea deplorabilă a vremii, el îl purta mereu mîndru, alăturându-i cuvinte ce nu credeai că ar fi ieșit din gura unui soldat „Mai mult de atît nu poți?”. Obrăznicia lui era de tot rîsul. Ajungea acasa murdar, obosit, cu pîru-i vîlvoi și cearcîne pînă pe mijlocul feței, dar nimeni nu-l auzise vreodată plîngându-se. Nu știu dacã de vină era caracterul pușin cam macho, sau faptul cã ura cînd oamenii își făceau griji pentru siguranța lui; știi doar cã fratelui meu îi plăcea ceea ce făcea și o făcea bine. Într-un final, s-a petrecut și inevitabilul: a fost deportat împreună cu întreg plutonul la o bază din Kazahstan. Ultima seară am petrecut-o într-o liniște morbidă, uitîndu-ne pentru a nu știi cîtă oară la serialul „Friends”. Privind acum înapoi, aș

fi preferat să-i ascult vocea toată noaptea. E trist. Peste aproape un an, aerul tomatîc învîlvia din nou orașul, iau eu petreceam dimineața ștergînd praful dintr-un mic anticariat în care lucram. Așteptam cu sufletul la gură un telefon de la Sebastian, prin care să mă anunțe cã venea acasă. A sunat telefonul. Am rîspuns. Nu era el. Viața mea ajunsese la fel de pleșuvă pe cît începuse. Totul era într-o ceață densă de praf și lacrimi amare. Cârpa îmbrățișa podeaua, genunchii mei odată cu ea.

Fratele meu murise.

- Carmina...

- Tot ce mi-a rămas de la el, au fost banii pentru studii și ultimele cuvinte de rămas bun.

- Carmina!

Fără să realizez, rămăsesem prinsă într-o transă fantomatică. Lacrimile traversau obraji de minute bune, iar ochii ajunsese aproape sîngerii de durere... „Ai grijă surioară!”

- Cred cã ajunge pentru azi. Am tot ce îmi trebuie momentan.

Victor își închide carnețelul, așezîndu-l laolaltă cu alte studii în sertarul său.

- Ok.

- Ai grijă Carmina, ne vedem marți.

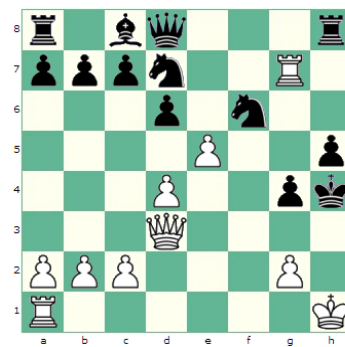
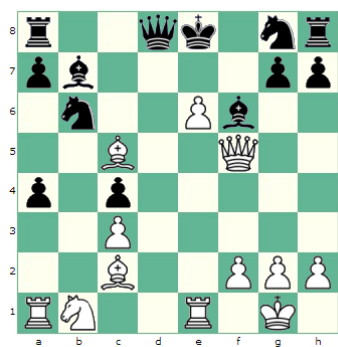
- O să încerc.

(continuarea - în numărul următor)

CONCURS PENTRU ȘAHIȘTII DIN SPIRU !

Continuând o tradiție mai veche în revista „Vlăstarul”, campioana noastră la șah, Mădălina Dumitrescu din clasa a XI-a B, vă propune două poziții, selectate din lucrarea **5334 Problems, Combinations and Games**, scrisă de László Polgár. Primul care trimite rezolvările la redacția revistei, va propune o problemă în numărul viitor. Succes!

ALBUL MUTĂ ȘI DĂ MAT ÎN 2 MUTĂRI ALBUL MUTĂ ȘI DĂ MAT ÎN 2 MUTĂRI

Definiții

prof. Gabriel Vînceanu, Inspector
Școlar de Specialitate- Matematică

Trilaterul

e
un
cer
cald
peste
mările
triste-n
liniștea
dinaintea
întinderii
orizontului

Strada educației

să nu radeți, este sus,
pusă-n colț de hartă.

este scurtă
patru clase își
de privești în stînga
case mari cît zece

de privești în dreapta
doctoranzi la metru

are și trotuare
și laboratoare
și trei felinare

deci are valoare

Prima lege a sufletelor

dragostea adevărată
o află
numai sufletele bijective

atunci
dragostea perfectă
se împlinește
numai prin suflete
involute?

Corolar:

deci
sufletele sunt prietene
prin relații
și pereche
prin funcții

Rețetă

se ia un punct de vedere

și se pune punctul pe **i**

după care se răstoarnă!

un pahar de vorbă
se încălzește pînă la punctul de fierbere
și se punctează după gust
și de la capăt.

observație :

rețete mai noi folosesc
ca condiment
punctele de loialitate

de gustibus...

Cu frunza-n vânt...

<http://revistacnshb.wix.com/vlastarul>

Este binecunoscut faptul că, în „Spiru”, atât profesorii, cât și spiriții talentați, încearcă a descoperi și a promova tinere vlăstare cu meșteșug într-ale scrisului, atât de la noi cât și din alte licee bucureștene sau din țară. În secțiunea „Cu frunza în vânt” de pe [site-ul revistei](http://revistacnshb.wix.com/vlastarul) (deocamdată <http://revistacnshb.wix.com/vlastarul>), sunteți așteptați să ne scrieți, pe o temă dată, texte scurte, în proză sau în versuri. Tema se stabilește săptămânal, la *Cercul de lectură* de sâmbătă, dar puteți veni și voi cu propuneri. Cele mai reușite creații vor apărea în paginile revistei **Vlăstarul**. Puteți trimite creațiile voastre la adresa: raducucu07@yahoo.com, sau le puteți posta pe pagina de Facebook a revistei: [facebook.com/vlastarul](https://www.facebook.com/vlastarul).

TEMA 1: VLĂSTAR

„Luci, nu mai alerga! O să cazi!”
 „Dar, Tată, vreau să văd vlăstarul pe care l-am plantat pentru oameni.”
 „Ce-i așa important la mărul ăla?”
 „O să le dea cunoașterea. Și liberul arbitru.”
 „Voi, copiii, cu drăcoveniile voastre. Treci în camera ta!” (Radu Cucu, XI B)

N-aș vrea să-mi pierd mintea. Tot ce vreau e să depășesc granițele monotoniei, să acced într-o plutire ireversibilă de fantezii care mai de care mai răsunătoare decât amăgitoare. Să-mi piedic legătura care mă strânge de lume. Să acced în neant. Să fiu una cu timpul, care nu există... ca un vlăstar care, luat de vânt, parcă fuge din fața eternității. (Maria Dragomir, IX F)

TEMA 2: OGLINDA

Confuz, în lumina difuză a lămpii, nu reușește să definească numărul de pe bacnotă. Spera la zece. Zece neajutorat în timp ce grija zilei de mâine îi apasă violent pleoapele și se lasă înfrânt. Latente frici privind singurătatea îl bântuie pe cel ce deține averea; Ea acoperă superficial temerile, inutil, căci ele stau să explodeze. Încearcă să nu cedeze; degeaba, somnul îl nimicește. Vid între ei, prezenți în același vis. Totuși, au impresia că privesc în oglindă, căci fiecare se regăsește în celălalt. Nu există deosebiri. (Alma Vasile, IX A)

„M-am săturat de tine și de greșelile tale, de modul în care te porți cu prietenii mei și de toanele tale! M-am săturat de lenea și de delăsarea de care dai dovadă! M-am săturat să te aud cum te plângi. Am trecut peste toate până acum deoarece credeam că te cunosc, dar nu-i adevărat. Ești un străin pentru mine și străin îmi vei rămâne toată viața și cred că, dacă aș ajunge să te știu pe deplin, te-aș urî și mai tare.” Furios, ridic pumnul și lovește. E a treia oglindă pe care o sparg anul ăsta. (Radu Cucu, XI B)

Se aude lumina
 Care bate în ochii mei sticloși
 Îmi sparge vederea
 Îmi orbește simțurile.
 Cu ritmuri adiacente
 Muzica întunericului
 Parcurge timpul.
 Cu ochii țintuiți de durere
 Oglindesc întunecări
 Și visele se reflectă în ele
 Și-n singurătate.
 Tăceri.
 Oglinzi și amintiri. (Maria Dragomir, IX F)

Un om, sătul de lume, a traversat mările și oceanele, căutând o scăpare în fiecare dintre colțuri. Un zeu păzea cel de-al 8-lea colț. Când omul a ajuns acolo, zeul nu l-a lăsat să descopere ușa către cunoaștere. A transformat întreaga lume într-o oglindă sferică. Nu mai era scăpare. (Teodora Chetea, XI F)

Te privesc... mă privesc... ești tot eu... sunt tot tu... În fiecare zi văd același eu, dar totuși mereu altul. Mă uit confuz și încerc să înțeleg care este diferența dintre noi. Încerc să-mi explic de ce mă privești întotdeauna atât de profund. Mă simt fără putere și privesc fix. În fața mea e o simplă imagine; fadă, nimic mai mult. Mă cufund în gândurile mele, iar imaginea ta rămâne încet, încet, în urmă. Cad, alunec tot mai departe de tine. Te privesc micșorându-te. Încerc să mă agăț de ultimele raze de lumină pentru a mă aduce înapoi. Mă trezesc din delirul meu, inima îmi bate puternic. Te privesc iar, sunt tot eu. Îmi adun gândurile, apoi realizez! Deosebirile dintre noi sunt că eu trăiesc, simt, iubesc, urăsc, sunt fericit sau trist, iar tu, draga mea, ești doar o imagine, o oglindă... (Giușcă Alexandru, XI B)

jurnal în jurnal

Alexandru Culcea, clasa a XI-a B

Am lăsat jurnal vântat în carnea ta și dincolo,
 Am mângâiat cu partea nedetă a spinului.
 Rana-ți cerea cer, te-am deschis febril, frivold,
 Ți-ai făcut drog din anesteziantul delirului.
 Dependentă de dependență, durerea în singularitate
 Apă amară ți-a fost deșartă din deșertul clepsidrei tale
 Ne naștem din plăcere, ne naștem cu durere.
 Nu zori zorii de zi,
 La altă scară murim treptat pe trepte cu toate că învii.
 Acum am înțeles cum viii-s cu viii când îmi vii cu zâmbete vii.
 zâmbete ferme
 Sub masca ta e cancerul pe care-l porți.
 Moartea-i doar o altă latură din sabia lui Damocles, o altă muchie de cuțit,
 Cealaltă trebuie ascuțită să poți
 Diseca în infinit.

Simfonia a treia pentru suflet: Cei ce scriu singurătăți

Gogoasă Alexandru, clasa a X-a D

1939. 1 septembrie. Hitler invadează Polonia sub un pretext fals. Sute de tancuri negre și reci, sute de mii de soldați înarmați, milioane de gloanțe și bombe vor forma un peisaj sălbatic și demonic. Deasupra, păsările de fier innegresc oglinda sufletului nostru, iar pământul ars va fi o imensă pânză a lacrimilor chinuitoare. Câtă durere respiră cei ce duc războiul în spate, ce răsufelare grea le apasă inima încleștată de dor și teamă. Acești soldați sunt asemeni unui surd ce cântă la o vioară de cleștar poleită cu adevăr, iar cei ce vor să-l asculte nu pot, pentru că nu simt nimic.

La tot pasul se zăresc tranșee lungi și sinuoase, constelații stinse ale războiului pustiitor. Dar, într-unul din acestea, stăteau trei soldați: Anacreon, Aeschylus și Archias. Fiecare urcă sau coboară pe trei scări înalte de lemn. Puștile sunt aruncate undeva, într-un colț, în timp ce ei pictează cu o pană albă, gravată cu mister, câteva versuri, alinare a sufletului. Luna le luminează o parte a chipurilor visătoare și fascinante. Nici măcar nu aud concertul bombelor ce zgârie pământul și nici tancurile ce scârțâie mai rău ca inima unui general.

- În zilele noastre, timpul încă lucrează la mozaicul său, adăugând mereu câte un vis pierdut! oftează Anacreon. Îl acoperă cu o nuanță de uitare ca să strălucească în viitor. Ne gândim mereu la ce va fi, dar uităm ce a fost. Și acum port diadema unei dureri amare.

În vremea aceea trecută, mă cunoșteau și mă îndrăgeau mulți oameni, mai ales cei de seamă. Versurile mele alungau supărarea celor necăjiți, mângăiau inimile frânte și îmbogățeau imaginația stăpânilor. În fiecare noapte, însă, mă așezam singur pe o stâncă sculptată de fulgere și contempnam marea pictată cu raze de fine de lumină. Această regină, cu a ei trenă de stele, era inspirația mea, mă făcea să gândesc diferit și de aceea reușeam să mă joc cu gândurile cititorilor. Dețineam o glorie înșelătoare, care oricând putea apune.

Pentru mine, literatura înseamnă viață, să-mi arăt adevărata față a sufletului pentru că datorită lui practic această nobilă artă eternă. Dar, într-o seară, pe când admiram marea, o nenorocire s-a abătut peste mine. Eram ca o statuie. Gândurile mele parcă au înghețat,

sufletul devenise o epavă, iar inima mi s-a oprit, la fel cum timpul se oprește pentru visători. Cerul era îngropat de nori negri și groși, marea era sculptată în talazuri, iar vântul urla din ce în ce mai tare.

A doua zi eram un alt om. Simțeam că sunt o marionetă a destinului, iar conștiința mi-a devenit dușman. Umblam pe drumul adormit și întunecos, fără să știu încotro mă îndrept sau ce fac. Eram nefericit de fericirea celorlalți. Îi priveam pe cei din jur și zăream, în ochii lor, goliciunea sufletului meu. Dar lângă cetate se află și acum o pădure a cărei poartă este formată din cele șapte stele ale Ursei Mari. Niciodată întunericul nu pătrunde în acest lăcaș al gândurilor. M-am așezat în mijlocul acestui izvor de viață, înconjurat de o păclă de lumină, și am închis ochii. Stăteam între eden și infern, iar Apollo, cu a lui liră creatoare, cânta sentimentele mele de pe un portativ de argint. Am deschis dintr-o dată ochii, dar nu mai auzeam acea muzică divină. În sfârșit, găsiseram inspirația de care aveam atâta nevoie: moartea însemna un nou început.

Am decis atunci să scriu despre moartea unui om important, eu fiind actorul principal în această tragedie. Dar nu am mai fost om, pentru că sufletul meu a pierit după ce am realizat fapta. Am fost din nou acoperit de glorie, acest abis al vieții.

O ploaie de pământ cădea peste cei trei soldați în zgomotul asurzitor al mitraliezelor. Cei doi au rămas gânditori.

- Pe când iarba încolțea pe pământul proaspăt format, pe când mințile oamenilor nu erau afectate de boala războiului, teatrul a devenit un lucru nobil! spune cu sfilă în glas Aeschylus.

Teatrul impunător din piatră are poarta croită din arcade de luceferi. De-o parte și de alta se află statuile timpului și ale destinului, strălucind în lumina eternității. Când este liniște, se poate auzi glasul mării înstelate, purtat de un vânt fugarnic. Teatrul, această umbră a adevărului, insulă a cunoașterii, m-a ademenit ca o ispită bună. Cu un condei și o pană, dădeam sufletului coroană. Am reușit să creez piese care să fie pe placul oamenilor. *(continuarea - în numărul următor)*

CĂTĂLIN APĂTEAN, SCRIITOR LA 15 ANI

„Am mai
avut niște
încercări de a
scrie romane,
încă din clasa
a șaptea.”

MOARTE ÎN EXCES

de CĂTĂLIN APĂTEAN

Moarte în exces este titlul unui roman polițist, apărut la Editura Curtea Veche în acest an, scris de un spirist din clasa a IX-a C: CĂTĂLIN APĂTEAN. Despre ideea apariției acestei cărți, Cătălin ne-a mărturisit:

Am mai avut niște încercări de a scrie romane, încă din clasa a șaptea, dar programul încărcat nu mi-a permis să progrez. Apoi, după ce am absolvit clasa a VIII-a, m-am hotărât să abordez acest gen, cu atât mai mult cu cât am citit foarte multe cărți în domeniu. Am început să scriu în vară. Fratele meu îmi spunea: „Deschide calculatorul și scrie, scrie, scrie”. În toamnă, înainte de a începe școala, a fost gata.

- Ai fost în Ungaria?

- Da, în vară. Răzvan (fratele, n.r.) făcuse multe poze monumentelor de acolo, după care m-am ghidat.

Momentan, Cătălin lucrează la un alt roman. Felicitări, Cătălin! Și... la cât mai multe și valoroase creații!

PĂRERI DESPRE ROMAN

Moarte în exces este un roman polițist care țese și o intrigantă poveste de iubire între sora persoanei ucise și un scriitor renumit de romane polițiste, acuzat, la rândul ei, de moartea unui prieten.

Proza lui Cătălin Apătean propune un subiect interesant: Ania, o tânără din Budapesta, se logodește cu Remus Nowak, un fost polițist, dezagreat de familia fetei, și moare în condiții suspecte. Evenimentul care ar fi trebuit să fie cel mai fericit moment din viața ei se dovedește a fi cel mai tragic - în urma unor stângăcii ale iubitelui, Ania este rănită cu inelul de diamant și moare, în plină stradă, în brațele surorii ei, Timeea. Familia apelează la un detectiv renumit din SUA pentru a afla cine este vinovatul de moartea fiicei lor. Misterul nu se lasă ușor de descifrat: mama fetei fusese spion în Rusia, iar Ania avea și un iubit rus. Să fie logodnicul vinovat de crimă? Ori iubitul secret? Sau poate vreun ex-agent rus care vrea să se răzbune pe mama acestora?

Cititorului i se prezintă, la început, datele cazului necesare unei înțelegeri preliminare, însă pe parcursul romanului firul narativ se complică, ieșind la iveală trecutul foarte bine ascuns al personajelor. Lectorul nu are momente de pauză, atenția acestuia fiindu-i întreținută de detectivul american care se dovedește mai ager decât oficialitățile maghiare.

prof. Ștefania Ciobanu

Fără îndoială, apariția unui volum de intrigă polițistă, ieșit din neașteptarea de scris a unui elev de clasa a IX-a, și care a văzut lumina tiparului în sânul unei edituri renumite, Curtea Veche (2014), nu poate decât să stârnească interesul.

O primă lectură permite câteva observații cu privire la modalitățile de realizare a suspansului, ingredient indispensabil al literaturii de gen. „Prologul” și primul capitol fixează un cronotop în stilul telegrafic al serialelor polițiste mai recente: „Budapesta, Ungaria. Marți, ora 13:07”, respectiv „Washington, D.C., S.U.A, Ora 16:25”. De fiecare dată, lectorul are ocazia de a constata importanța precizării orei, mereu nepotrivită pentru un anume eveniment, aspect semnalat mult prea explicit: „nu prea știa cine ar putea fi la ora aceea în casă”.

Există cazuri când detalii semnificative sunt oferite în ultim moment, lasând impresia (voită?) a unor improvizatii, oferite ca soluții în planul diegezei pe ultima sută de metri (șalul purtat de Timeea care o ferește de o posibilă recunoaștere din partea surorii ei, Ania, pansamentul aflat la îndemână „Lunganului”).

Sistemul anticipațiilor nu reușește, uneori, să întrețină o anumită tensiune psihologică a așteptării, deoarece apare ca redundant: „X nu își putea da seama ce ar fi putut provoca acel comportament al femeii. Dar de un lucru era sigur. Orice ar fi fost, nu era deloc bine”.

Interesantă rămâne, totuși, rapiditatea

năucitoare cu care se modifică perspectiva narativă: dacă, la început, avem senzația că naratorul adoptă punctul de vedere al Timeei („deși nu îi vedea fața, știa că nu îl cunoaște pe bărbatul care stătea proptit de ușa camerei...”), brusc ne trezim în fața unui detaliu fizionomic pe care sora Aniei nu avea cum/ de ce să-l observe: „Ania surăse, dezvăluind un șir de dinți perfecți, de o albeață aproape neobișnuită” (e puțin probabil ca Timeea să fi fost absorbită de acest amănunt, atâta vreme cât locuia în aceeași casă cu sora ei mai mică).

Dincolo de orice agasare hermeneutică a textului, romanul lui Cătălin poate surprinde cititorul prin indicațiile toponimice exacte din mai multe țări, prin dinamismul discursului, prin menținerea trează a atenției în permanență (orice abandonare va „pedepsi” lectorul visător cu reluarea unor pasaje din capitolele anterioare).

prof. Corina Buzoianu

Vă reproducem un fragment din cartea lui Cătălin, **Moarte în exces**:

„Pentru a nu da de bănuț că ar urmări pe cineva, făcuse cu mâna unui chelner și comandă o supă de fructe. Sora ei și cu logodnicul său comandară fiecare câte un gulash și două limonade. Uităndu-se la Ania, Timeea văzu cât îl iubește ea pe bărbatul de la capătul opus al mesei.

Însă nici Timeea, nici mama ei nu îl vedeau cu ochi buni pe tip. Credeau că sora ei se aruncase prea repede în brațele lui și îi tot spuneau că nici nu știe prea multe despre el. Însă toate predicile și toată morala Timeei nu îi schimbaseră decizia astfel că, în scurt timp, ajunseseră logodiți. Iar acum, iat-o acolo, împreună cu el.

Timeea primise în scurt timp comanda, dar nici nu încercă să se apropie măcar de mâncare. Îi era de ajuns să privească cum decurgea întâlnirea Aniei. Până atunci nu îi auzi vorbind decât de lucruri obișnuite: ce îi plăcea ei, ce îi plăcea lui, pe unde se vor mai plimba. Sora Timeei își duse ceva la gură și sorbi, dar Timeea nu văzu ce era acel ceva, așa că presupuse că era o lingură cu gulash. Într-un final, Ania se ridicase de la masă. Logodnicul, în schimb, rămase în genunchi.

„Așa ceva nu se poate” gândi Timeea în sinea ei.

Lunganul scoase de la piept un pachetel pe care îl deschide în fața surorii Timeei. Fata rămase înmărmurită. Întinse mâna să primească inelul care se apropia cu fiecare secundă de inelul ei. În schimb, într-un mod stângaci, logodnicul ei se împiedică și o zgârie cu diamantul de la inel. În palma dreaptă a viitoarei mirese se vedea o zgârietură din care curgeau picături de sânge.

Lunganul se grăbi să îi pună un pansament și să îi ceară mii de scuze ca, în final, să îi așeze cum trebuie inelul pe deget.

De parcă nici nu s-ar fi întâmplat, cei doi ieșiseră din restaurant și o luară înspre Piață. Timeea lăsa banii pentru supă și ieșise și ea la scurt timp după aceea. Nu își imagina ce umilință ar fi putut să suporte în acel moment surioara ei.

Îi urmări pe cei doi până în Piața Eroilor. Acolo o văzu pe sora ei vărsând și ținându-se strâns de stomac. Parcă nu se mai oprea. Lumea se strânse în jurul celor doi îndrăgostiți. La scurt timp după, Ania căzu parcă lovită de trăsnet pe asfalt.

Îngrozită fiind, Timeea fugi până ajunse la sora ei întinsă pe asfaltul tare.

-Ce s-a întâmplat? strigă aceasta în timp ce încerca să o ridice pe Ania.

Niciun răspuns.

-Ce ai pățit? strigă din nou înspre Ania, simțind că lacrimile se ivesc în spatele ochilor.

Tăcere.

-Răspunde-mi, Ania, răspunde-mi! Te rog! Răspunde! strigă Timeea ca din gură de șarpe.

Dar Ania nu va mai vorbi niciodată.”

Mircea Eliade:

Tratat de istorie a religiilor

Alex Ștefănescu, clasa a XI-a F

De-a lungul timpului, cuvintele lui Gabriel Liiceanu privind omul ca ființă cu vocația tragicului (*Dacă-ți depășești limitele, ești pedepsit; dacă nu ți le depășești, nu ești om*) au plutit anevoios și nu s-au înfiripat în conștiința mea prea curând. Paradoxal însă, evoluția ființei umane îmi confirmă ceea ce, odată, era îmbrăcat în specticism și decorat cu frică. Dorința acerbă de a-mi depăși o anumită limită interioară a apărut după contactul brutal, chiar dureros, cu opera lui Andrei Pleșu. Experiența lecturii operei *Parabolele lui Ișus* a impulsional spasmele puternice ale minții, sunetul asurzitor al sufletului implorând, asemeni unui cerșetor flămând, biruirea plafonării spirituale. Prin urmare, a apărut ideea de a vă prezenta opera lui Mircea Eliade, „Tratat de istorie a religiilor”.

Dificultățile pe care le-a întâmpinat autorul sunt evidente și de înțeles, iar importanța lor nu poate fi trecută cu vederea, întrucât trebuie observat modul în care Eliade prezintă conceptele filozofico-religioase: „Iată, în fond, documentația de care dispune un istoric al religiilor: câteva fragmente dintr-o vastă literatură sacerdotală orală (creație exclusiv a unei anumite clase sociale), câteva aluzii găsite în note ale unor călători, materiale culese de misionarii străini, cugetări extrase din literatura profană, câteva monumente, câteva inscripții și amintirile păstrate în tradițiile populare”. Istoricul religiilor trebuie nu numai „să refacă istoria unei anumite hierofanii (rit, mit, zeititate sau cult), dar, în primul rând, să înțeleagă și să facă inteligibilă modalitatea sacrală revelat prin această hierofanie”.

Fără îndoială, opera primește conotații existențiale și se îndepărtează de tărâmul propriuzis religios, tinzând spre o abordare filozofică a misterelor universului și ajungând, într-un final, la cunoașterea spirituală a ființei umane. Sacral și profanal, cei doi termeni larg dezbătuți și pe îndelete explicați, și-au pus amprenta semnificativ asupra interiorității noastre și ne dictează mișcările, precum un păpușar indecis de propriile convingeri. „Se observă, pe de altă parte, o tendință contrară, aceea a rezistenței față de sacru, rezistență care apare în chiar inima experienței religioase. Atitudinea ambivalentă a omului în fața unui sacru, totodată atrăgător și respingător, binefăcător și primejdios, își găsește explicația nu numai în structura ambivalentă

a sacralului însuși, ci și în reacțiile naturale manifestate de om față de această realitate transcendentă, care-l atrage și-l înspăimântă cu o egală violență”. Sacral și profanal stau la baza oricărei religii și credințe, iar importanța lor reiese din însăși relația directă dintre om și cele două, umanitatea „cerșind după atingerea planului divin”. Cu cât omul este mai religios, cu atât este mai real, cu atât se desprinde de irealitatea unei deveniri lipsite de semnificație. De aici tendința ființei umane „de a-și << consacra >> întreaga viață”.

Pe de altă parte, complexitatea operei lui Mircea Eliade constituie și un dezavantaj pentru cei care nu se încadrează în tiparul „Lectorului Model”, decodarea mesajului necesitând o cultură vastă, gravată pe fondul unei spiritualități pure. Astfel, asistăm la o înșiruire de termeni, perspective, concepții, precum: *Structura și morfologia sacralului, Zeii Uraniei, rituri și simboluri cerești, Soarele și cultele solare, Luna și mistică lunară, Epifanii, Fecunditatea, Spațiul sacru, Morfologia și funcția miturilor, Structura simbolurilor etc., ce cuprind și explică pluritatea religiilor primitive sau civilizate*. Istoria se îmbină cu sacralul, tot astfel precum „soarele (reprezentând bărbatul) și luna (femeia) își completează atribuțiile uraniene fecundatoare”. Din simplul fapt că omul are acces la o revelație a sacralului, această revelație, pe orice plan s-ar împlini, devine istorică. Istoria intervine de îndată ce omul experimentează sacralul. Manipularea și transmiterea hierofaniilor le accentuează încă mai mult <<istoricizarea>>. Cu toate acestea, structura lor rămâne identică cu ea însăși, și tocmai permanența acestei structuri permite ca ele să fie cunoscute.”

„Tratatul de istorie a religiilor” nu trebuie privit ca o lucrare științifică, ci, mai degrabă, ca un mecanism revelator de ipostaze sufletești. Prin acesta, se evidențiază atât sacralul religiilor cât și profanalul nevoilor, îmbinându-se delicat într-o analiză critică a spiritualității și mentalității umane, ce au rămas impregnate de-a lungul corozionii istorice. Într-o oarecare măsură, Eliade reușește, cu o impunătoare degajare spirituală, deprinsă în cursul șederii sale în India, să aducă la lumină principala preocupare a ființei umane, ascunsă în negura ignoranței.

Februarie | Vlăstarul 48

Galeria

C.N. „Spiru Haret”

Andreea Gușatu, clasa a XI-a B

Mitroi Adina, clasa a IX-a G

EXPOZIȚIE FOTO ANDREI LUMPAN

#dailylumpan

În seara zilei de 13 februarie, 2014, în incinta localului Saint Ink din str. Doamnei nr.3, a avut loc vernisajul expoziției de fotografie a lui Andrei Lumpan, elev în clasa a X-a H.

Andreea Crăciunescu: Cum a apărut dorința de a fotografia?

A.L.: De la tatăl meu, care este fotograf.

A.C.: Spre ce ești atras în fotografie?

A.L.: Fotografia de stradă.

A.C.: Ai participat la concursuri? Unde și ce premii ai obținut?

A.L.: Câteva în școală, dar chiar nu mai știu. Știu că tot ce am câștigat e pe site-ul meu, în partea de Exhibitions. Aaa, un singur premiu, pe care mi-l aduc aminte, e Premiul II la revista *Zeppelin*, care e de arhitectură.

A.C.: Ai spus că tatăl tău ți-a insuflat pasiunea pentru fotografie.

A.L.: Da.

Daniela Călin: Consideri că fotografia poate fi o meserie de viitor pentru tine?

A.L.: În altă țară, da.

D.C.: Ce calități trebuie să aibă o imagine pentru a fi reușită?

A.L.: E mai complicat aici. O fotografie reușită este o fotografie reușită pentru fiecare om în parte, e relativ. În funcție de ce și cum vede fiecare om, deoarece fiecare percepe altfel o imagine despre care se spune că este perfectă sau reușită. Există, totuși, câteva aspecte: să fie încadrată bine, să aibă timpul de expunere potrivit, un subiect bun, care chiar să intereseze pe cineva, nu doar o persoană, nu doar pe fotograf. Spre exemplu, Daily Lumpan mi se pare că intră la chestia asta de interes general, pentru că e pentru toată lumea: multă lume trece pe la Dristor și vede muncitorii mâncând, cu spatele la un pericol public.

D.C.: Trei lucruri de care ții cont când faci o fotografie.

A.L.: Le-am menționat în răspunsul anterior: subiect, încadrare și setări de lumină și...

A.C.: Și trei lucruri pe care le eviți când faci o fotografie?

A.L.: Evit să tai părțile din oameni, să le fac subexpuse sau supraexpuse.

D.C.: Ce mesaj le transmiți spiriților pasionați de fotografie?

A.L.: Să continue ce fac, poate ajung undeva cu

asta, dar să se uite și la ce fac cei din jur, la ce fac fotografii din alte țări care au multe expoziții, care au foarte multă experiență în spatele lor.

Interviu realizat de: *Andreea Crăciunescu și Daniela Călin, clasa a IX-a F*

Foto: *Maria Leila Popa, clasa a XI-a B*

CERCUL DE FOTOGRAFIE C.N.S.H.B.

Pindaru Mădălina, clasa a IX-a F

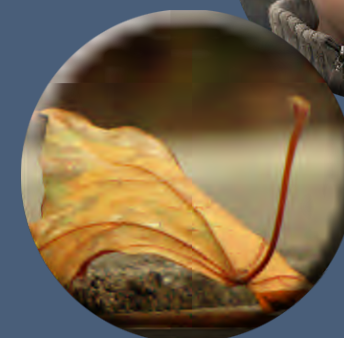
În fiecare sâmbătă, începând cu orele 14:30, spiriți pasionați de fotografie se întâlnesc spre a împărtăși câteva din tainele acestei arte. Astfel a luat naștere „Cercul de fotografie” din C.N.S.H.B. Când vremea permite, echipa iese pe teren pentru a surprinde în imagini și a încerca de semnificație aspecte din existența noastră cotidiană. Altfel, ședințele se desfășoară în liceu, fiind axate pe analiza fotografiilor realizate recent dar și pe modificarea digitală, folosind diverse programe de editare (Photoimpact, Photoshop).

O încununare a activității fotografice din C.N.S.H.B. a reprezentat-o expoziția de fotografie realizată în luna decembrie, 2013, sub coordonarea prof. Corina Buzoianu. Tematica nu a fost una anume, au fost expuse fotografii-portret, peisaje, macro, arhitectură.

În luna martie, 2014, urmează o altă expoziție care, spre deosebire de prima, va include imagini respectând următoarele criterii tematice: metafora cosmogenezei în imagini (Andrei Turcu, X A), peisaje montane și marine (prof. Corina Buzoianu și Diana Sturzu, IX C), macro (Filip Mihailescu, a VII-a) și portrete (Mădălina Pindaru, IX F).

Ne propunem ca, în timpul vacanței de vară, să realizăm o excursie a cărei țintă o constituie imortalizarea unor decoruri pitorești din țară.

Nu în ultimul rând, mulțumim domnului director, Alexandru Constantinescu, pentru sprijinul acordat în vederea concretizării aspirațiilor noastre.

BACUL... BATE LA UȘĂ !!!

prof. Corina Buzoianu

Ești stresat la gândul că mai e puțin timp până la examenul de bacalaureat și încă nu te-ai apucat serios de învățat? Ți-ai spus mereu în ultima vreme: „de mâine mă apuc de învățat”, dar acest „mâine” se încâpățânează, pur și simplu, să devină un „azi”? Trăiești senzația că, teoretic, mai e ceva timp dar, când consulți programele de bacalaureat, îți dai seama că materia e multă și că, orice programare ți-ai face, nu o să te poți ține de ea?

Încerc, în cele ce urmează, să vă spun că nu e târziu să vă apucați de studiu. Trebuie doar să lăsați orice angoase în urmă și să luați o atitudine. Lamentările de orice fel nu ajută, dimpotrivă. Acum, că simularea examenului a trecut, se impun niște constatări și niște sugestii privind proba scrisă la limba și literatura română. O să insist asupra rezolvării subiectelor II (text argumentativ) și III (eseul structurat).

TEXTUL ARGUMENTATIV

Totul pornește, în acest caz, de la formularea corectă a ipotezei. Ce înseamnă aceasta?

Înainte de toate, ipoteza trebuie să conțină punctul tău de vedere cu privire la problematica propusă. În cazul unei cerințe de tipul: „scrie un text argumentativ de 15-30 de rânduri despre importanța practicării unui sport pentru sănătatea tinerilor”, am constatat următoarele variante:

IPOTEZĂ FORMULATĂ CORECT	IPOTEZĂ INCORECT FORMULATĂ
<p>Juvenal a sintetizat, într-un aforism, relația de interdependență dintre sănătatea trupului și cea a minții: „mens sana in corpore sano”. Sănătatea fizică este, prin urmare, o condiție a celei spirituale, iar sportul, practicat cu regularitate, reprezintă o modalitate prin care individul asigură buna funcționare a organismului. Se poate vorbi de o perspectivă duală a avantajelor practicării sportului: pe de-o parte, asigură dezvoltarea armonioasă a organismului și, pe de alta, favorizează funcționarea la parametri maximi a tuturor sistemelor care compun corpul uman: muscular, osos, sangvin etc.</p>	<p>În opinia mea, importanța practicării unui sport este justă, deoarece sportul este foarte important pentru noi.</p> <p>Sau:</p> <p>În opinia mea, este foarte important ca tinerii să practice un sport, încă de la vârsta cea mai fragedă.</p>

Apoi, trebuie ca ipoteza pe care o construiești să conțină germenii viitoare argumentări deoarece, dacă privești cu atenție baremul de evaluare și de notare, vei constata că punctajul acordat argumentării se face în funcție de raportarea argumentației la ipoteza formulată (3 puncte pentru fiecare argument ADECVAT IPOTEZEI și alte 3 pentru exemplificarea lui corespunzătoare). Cu alte cuvinte, dacă în ipoteză afirmi ceva, iar argumentarea vine și susține altceva, evident că nici concluzia nu va fi pertinentă iar punctajul va scădea drastic. Mulți elevi nu înțeleg de ce iau note sub 7, deși au scris suficient de mult. Explicația este destul de simplă: structura textului argumentativ e tratată cu superficialitate. Faptul că scrii: „în primul rând”, „în al doilea rând” și „de/spre exemplu” nu înseamnă, neapărat, că ai și scris un text argumentativ. Totul trebuie să aibă o logică, o coerență. Și... nu uita! Trebuie să convingi. Scopul unui astfel de text e acela de a persuadea. Or, când textul e încălțit, cu numeroase stângăcii în exprimare, când spui ceva în ipoteză și demonstrezi altceva, nu trebuie să te aștepti la un punctaj mai mare de 17-20 de puncte.

Deși pe site-ul Ministerului Educației Naționale există, încă din toamna lui 2013, modele de subiecte însoțite de bareme de evaluare și de notare, se pare că elevii nu sunt interesați în a le consulta.

În numărul următor: ESEUL STRUCTURAT (subiectul III)

Vă propun următorul exercițiu: scrieți un text argumentativ, de 15-30 de rânduri, despre **IMPORTANȚA ACȚIUNILOR DE PROTEJARE A MEDIULUI**. Consultând baremul de evaluare și de notare de mai jos, calculați-vă punctajul. Trimiteți apoi textul la adresa: inacom75@yahoo.com, pentru a fi corectat de un profesor. Se va compara, apoi, punctajul calculat de elev cu cel al profesorului, evidențiindu-se atât punctele tari, cât și cele slabe. Termenul limită de trimitere a lucrării: 10 aprilie 2014. Vor fi luate în discuție primele două texte argumentative care ajung la adresa menționată (dacă aveți eventuale întrebări, includeți-le în mail).

BAREM DE EVALUARE ȘI DE NOTARE A UNUI TEXT ARGUMENTATIV

STRUCTURA DISCURSULUI DE TIP ARGUMENTATIV:

- formulare adecvată a ideilor în scris: text clar organizat, coerent, cu echilibru între cele trei componente: ipoteza, enunțarea și dezvoltarea argumentelor, concluzia **4p**/formulare parțial adecvată **2p** **4 puncte**
- utilizare adecvată a mijloacelor lingvistice utile exprimării unei aprecieri (de exemplu: verbe de opinie, adverbe/locuțiuni adverbiale de mod folosite ca indici ai subiectivității evaluative, conjuncții/locuțiuni conjuncționale cu rol argumentativ, utilizate pentru exprimarea raporturilor de tip causal, consecutiv, final, concluziv etc., conectori argumentativi) **4p**/utilizare parțial adecvată **2p** **4 puncte**

CONȚINUTUL ARGUMENTĂRII:

- formularea ipotezei/a propriei opinii față de problematica propusă **2 puncte**
- câte 3 puncte pentru enunțarea oricăror două argumente [pro și/sau contra] ADECVATE IPOTEZEI **2x3p=6 puncte**
- câte 3 puncte pentru dezvoltarea CORESPUNZĂTOARE a fiecăruia dintre argumentele enunțate **2x3p=6 puncte**
- formularea unei concluzii PERTINENTE **2 puncte**

RESPECTAREA NORMELOR LIMBII LITERARE ȘI A LIMITEI DE SPAȚIU INDICATE:

- registrul stilistic adecvat cerinței **1 punct**
- respectarea normelor de exprimare (0-1 greșeli lexicale sau morfosintactice - 2p; 2 greșeli - 1p; 3 sau mai multe greșeli - 0 p) **2 puncte**
- respectarea normelor de ortografie și de punctuație (0-1 greșeli ortografice și de punctuație - 2p; 2 greșeli - 1p; 3 sau mai multe greșeli - 0 p) **2 puncte**
- respectarea limitei de spațiu indicate **1 punct**

Cum rezolvăm problemele cu inegalități?

(II)

În memoria Domnului Profesor Laurențiu Panaitopol,
cel mai mare problemist român

În numărul anterior al revistei *Vlăstarul* am prezentat trei metode elementare, des întâlnite în demonstrarea inegalităților: *metoda directă*, *metoda reducerii și metoda substituției*. Continuăm cu seria de metode cu speranța că vom veni în sprijinul cititorilor interesați de acest subiect.

4. Metoda spargerii inegalităților

Metoda constă în desfacerea, *spargerea* inegalității date, în inegalități din care, inegalitatea dată să se obțină făcând suma sau produsul lor membru cu membru. Astfel, inegalitatea se rezolvă "pe bucăți".

Sunt utilizate următoarele proprietăți ale relației de ordine pe \mathbb{R} :

$$1) a \leq b \text{ și } c \leq d \Rightarrow a+c \leq b+d, \text{ pentru orice } a, b, c, d \in \mathbb{R}.$$

$$2) 0 < a \leq b \text{ și } 0 < c \leq d \Rightarrow a \cdot c \leq b \cdot d, \text{ pentru orice } a, b, c, d \in \mathbb{R}.$$

În 1) și 2), egalitatea se obține atunci când ambele inegalități din ipoteză devin egalități. *Spargerea inegalităților* se dovedește foarte utilă în demonstrații și este "mai tare" decât metodele prezentate anterior.

1. Dacă n este număr natural $n \geq 2$ și a, b, c numere reale pozitive, atunci:

$$a^n + b^n + c^n \geq a^{n-1}b + b^{n-1}c + c^{n-1}a.$$

Soluție Aplicând *Inegalitatea mediilor* pentru n numere pozitive rezultă:

$$(n-1)a^n + b^n = \underbrace{a^n + \dots + a^n}_{n-1} + b^n \geq n \cdot \sqrt[n]{\underbrace{a^n \cdot \dots \cdot a^n}_{n-1} \cdot b^n} = na^{n-1}b.$$

Astfel, obținem următoarele inegalități:

$$(n-1)a^n + b^n \geq na^{n-1}b$$

$$(n-1)b^n + c^n \geq nb^{n-1}c$$

$$(n-1)c^n + a^n \geq nc^{n-1}a.$$

Adunând membru cu membru aceste inegalități și simplificând cu n se obține inegalitatea din enunț. Egalitatea se obține când toate inegalitățile folosite devin egalități. În acest exemplu, egalitatea se obține pentru $a = b = c$.

2. Dacă a, b, c numere reale strict pozitive, să se arate că:

$$\frac{a}{\sqrt{(a+b)(a+c)}} + \frac{b}{\sqrt{(b+c)(b+a)}} + \frac{c}{\sqrt{(c+b)(c+a)}} \leq \frac{3}{2}.$$

Soluție Din *Inegalitatea mediilor* avem:

$$\frac{a}{\sqrt{(a+b)(a+c)}} = \sqrt{\frac{a}{a+b} \cdot \frac{a}{a+c}} \leq \frac{1}{2} \left(\frac{a}{a+b} + \frac{a}{a+c} \right).$$

Prin analogie, putem scrie inegalitatea pentru celelalte variabile.

Inegalitatea cerută rezultă din suma următoarelor inegalități:

$$\frac{a}{\sqrt{(a+b)(a+c)}} \leq \frac{1}{2} \left(\frac{a}{a+b} + \frac{a}{a+c} \right)$$

$$\frac{b}{\sqrt{(b+c)(b+a)}} \leq \frac{1}{2} \left(\frac{b}{b+c} + \frac{b}{b+a} \right)$$

$$\frac{c}{\sqrt{(c+a)(c+b)}} \leq \frac{1}{2} \left(\frac{c}{c+a} + \frac{c}{c+b} \right).$$

Egalitatea se obține pentru $\frac{a}{a+b} = \frac{a}{a+c}$, $\frac{b}{b+c} = \frac{b}{b+a}$, $\frac{c}{c+a} = \frac{c}{c+b}$, adică $a = b = c$.

3. Dacă a, b numere reale pozitive, atunci: $\frac{1}{2}(a+b)^2 + \frac{1}{4}(a+b) \geq a\sqrt{b} + b\sqrt{a}$.

Soluție Inegalitatea este echivalentă cu:

$$\frac{1}{2}(a+b)(a+b + \frac{1}{2}) \geq \sqrt{ab}(\sqrt{a} + \sqrt{b}),$$

Din inegalitatea mediilor avem $\frac{1}{2}(a+b) \geq \sqrt{ab}$. (1)

Aratăm că $a+b + \frac{1}{2} \geq \sqrt{a} + \sqrt{b}$. (2)

Observăm că (2) este echivalentă cu $(\sqrt{a} + \sqrt{b} - 1)^2 + (\sqrt{a} - \sqrt{b})^2 \geq 0$, ceea ce este evident.

Înmulțind (1) și (2) membru cu membru obținem inegalitatea cerută.

Egalitatea se obține pentru $a = b = 0$ sau pentru $a = b = \frac{1}{4}$.

Observăm că în acest ultim exemplu, spre deosebire de celelalte, spargerea nu se mai face cu inegalități analoge.

5. Metoda intercalării inegalităților

Metoda următoare se bazează pe proprietatea de tranzitivitate a relației de ordine: $A \leq X$ și $X \leq B \Rightarrow A \leq B$. Având de demonstrat o inegalitate $A \leq B$, trebuie să găsim intermediarul X pentru care $A \leq X$ și $X \leq B$. Vom numi aceasta metodă *intercalare*. La nevoie se poate folosi un lanț crescător de intermediari între A și B . Egalitatea se obține când toate inegalitățile intermediare devin egalități.

Metoda intercalării cere multă inspirație pentru găsirea inegalităților intermediare și în plus, în loc de o inegalitate, avem de demonstrat cel puțin alte două inegalități. Însă, uneori este de preferat să demonstrăm mai multe inegalități mai ușoare în loc de cea dată. Este o metodă puternică, folosită la rafinarea inegalităților.

1. Dacă a, b, c numere reale, atunci: $abc(a+b+c) \leq a^4 + b^4 + c^4$.

Soluție Folosim intercalarea

$$abc(a+b+c) \leq a^2b^2 + b^2c^2 + c^2a^2 \leq a^4 + b^4 + c^4.$$

Pentru demonstrarea celor două inegalități intermediare folosim cunoscuta inegalitate:

$$xy + yz + xz \leq x^2 + y^2 + z^2,$$

care este echivalentă cu $(x-y)^2 + (y-z)^2 + (z-x)^2 \geq 0$ și care este un caz particular (cazul $n=2$) al exemplului 1, de la *Metoda 4*.

Prima inegalitate rezultă pentru $x = ab, y = bc, z = ac$ deoarece

$$abc(a+b+c) = (ab)(ac) + (ab)(bc) + (bc)(ac) \leq (ab)^2 + (bc)^2 + (ac)^2 = a^2b^2 + b^2c^2 + c^2a^2.$$

Cea de-a doua inegalitate rezultă pentru $x = a^2, y = b^2, z = c^2$ astfel:

$$a^2b^2 + b^2c^2 + c^2a^2 \leq (a^2)^2 + (b^2)^2 + (c^2)^2 = a^4 + b^4 + c^4.$$

Din tranzitivitate, rezultă inegalitatea cerută.

Egalitatea se obține atunci când avem simultan $ab = bc = ac$ și $a^2 = b^2 = c^2$, deci pentru $a = b = c$.

2. Dacă $a, b, c > 1$ avem:
$$\frac{\log_a b}{a+b} + \frac{\log_b c}{b+c} + \frac{\log_c a}{c+a} \geq \frac{9}{2(a+b+c)}$$

Soluție Inegalitatea este echivalentă cu $2(a+b+c) \left(\frac{\log_a b}{a+b} + \frac{\log_b c}{b+c} + \frac{\log_c a}{c+a} \right) \geq 9$.

Folosim intercalarea

$$2(a+b+c) \left(\frac{\log_a b}{a+b} + \frac{\log_b c}{b+c} + \frac{\log_c a}{c+a} \right) \geq \left(\sqrt{\log_a b} + \sqrt{\log_b c} + \sqrt{\log_c a} \right)^2 \geq 9.$$

Prima inegalitate rezultă din *Inegalitatea lui Cauchy-Buniakovski-Schwarz* (vezi **Metoda 6**, exemplul **3** sau prima parte a articolului) pentru tripletele $(\sqrt{a+b}, \sqrt{b+c}, \sqrt{c+a})$ și

$$\left(\sqrt{\frac{\log_a b}{a+b}}, \sqrt{\frac{\log_b c}{b+c}}, \sqrt{\frac{\log_c a}{c+a}} \right) \text{ adică}$$

$$\left(\sqrt{a+b} + \sqrt{b+c} + \sqrt{c+a} \right) \left(\sqrt{\frac{\log_a b}{a+b}} + \sqrt{\frac{\log_b c}{b+c}} + \sqrt{\frac{\log_c a}{c+a}} \right) \geq \left(\sqrt{\log_a b} + \sqrt{\log_b c} + \sqrt{\log_c a} \right)^2.$$

A doua inegalitate rezultă din inegalitatea mediilor:

$$\left(\sqrt{\log_a b} + \sqrt{\log_b c} + \sqrt{\log_c a} \right)^2 \geq \left(3 \cdot \sqrt[3]{\log_a b \log_b c \log_c a} \right)^2 = 9 \cdot \sqrt[3]{\frac{\ln b \ln c \ln a}{\ln a \ln b \ln c}} = 9$$

Astfel inegalitatea este demonstrată.

3. Dacă $a_1, a_2, \dots, a_n > 0$, $k \geq 1$ și n număr natural, $n \geq 2$ avem:

$$\frac{a_1}{a_2^k} + \frac{a_2}{a_3^k} + \dots + \frac{a_n}{a_1^k} \geq \frac{n^k}{(a_1 + a_2 + \dots + a_n)^{k-1}}.$$

Soluție Se aplică de două ori *Inegalitatea mediilor* pentru n numere:

$$\begin{aligned} \frac{a_1}{a_2^k} + \frac{a_2}{a_3^k} + \dots + \frac{a_n}{a_1^k} &\geq n \cdot \sqrt[n]{\frac{a_1}{a_2^k} \cdot \frac{a_2}{a_3^k} \cdot \dots \cdot \frac{a_n}{a_1^k}} = \frac{n}{\left(\sqrt[n]{a_1 a_2 \dots a_n} \right)^{k-1}} \geq \frac{n}{\left(\frac{a_1 + a_2 + \dots + a_n}{n} \right)^{k-1}} = \\ &= \frac{n^k}{(a_1 + a_2 + \dots + a_n)^{k-1}}. \end{aligned}$$

Obținem egalitate între cei doi membri pentru $a_1 = a_2 = \dots = a_n > 0$.

6. Metoda folosirii proprietăților funcției de gradul al II-lea

Metoda folosește semnul, monotonia sau proprietățile de maxim sau de minim ale funcției de gradul al II-lea care se studiază în clasa a IX-a.

Considerăm cunoscute aceste proprietăți și ilustrăm metoda prin exemple.

1. Oricare ar fi numerele reale a și b , avem:

$$a^2 + ab + b^2 \geq 3(a+b-1).$$

Soluție Inegalitatea este echivalentă cu $a^2 + (b-3)a + b^2 - 3b + 3 \geq 0$. Se consideră funcția de gradul al II-lea, $f: \mathbb{R} \rightarrow \mathbb{R}$, $f(x) = x^2 + (b-3)x + b^2 - 3b + 3$. Discriminantul său este $\Delta = -3(b-1)^2 \leq 0$. Rezultă că $f(x) \geq 0$ pentru orice $x \in \mathbb{R}$, deci $f(a) \geq 0$.

Egalitatea se obține pentru $a = b = 1$.

2. (Inegalitatea mediilor cu $n = 3$) Dacă $a, b, c \geq 0$, atunci :

$$\frac{a+b+c}{3} \geq \sqrt[3]{abc}.$$

Soluție Dacă una din variabile este 0, inegalitatea este adevărată. Fie acum $a, b, c > 0$. Fără a restrânge generalitatea problemei presupunem $0 < a \leq b \leq c$.

Notăm $\sqrt[3]{abc} = k$, deci $abc = k^3$. Trebuie demonstrat că

$$a+b+c \geq 3k \Leftrightarrow a^2b + ab^2 + abc \geq 3abk \Leftrightarrow ab^2 + (a^2 - 3ak)b + k^3 \geq 0.$$

Pentru aceasta considerăm funcția $f(x) = ax^2 + (a^2 - 3ak)x + k^3$, unde $x \geq 0$.

Această funcție își atinge minimumul în $x_{\min} = \frac{1}{2}(3k - a) > 0$ și minimumul are valoarea

$$y_{\min} = -\frac{\Delta}{4a} = \frac{4ak^3 - (a^2 - 3ak)^2}{4a} = \frac{4k^3 - a^3 + 6a^2k - 9ak^2}{4} = \frac{(k-a)^2(4k-a)}{4}.$$

Minimumul funcției este pozitiv deoarece $4k - a = 4\sqrt[3]{abc} - a \geq 4\sqrt[3]{a^3} - a = 3a > 0$.

Deci $f(b) \geq y_{\min} \geq 0$ și inegalitatea este adevărată. Egalitatea se obține pentru $a = b = c$.

3. (Inegalitatea lui Cauchy-Buniakovski-Schwarz) Dacă $n \in \mathbb{N}^+$, $a_i \in \mathbb{R}, b_i \in \mathbb{R}, i = \overline{1, n}$ atunci are loc inegalitatea :

$$(a_1^2 + a_2^2 + \dots + a_n^2)(b_1^2 + b_2^2 + \dots + b_n^2) \geq (a_1b_1 + a_2b_2 + \dots + a_nb_n)^2.$$

Soluție Pentru $a_1 = a_2 = \dots = a_n = 0$ inegalitatea este verificată.

Considerăm cazul când $a_1^2 + \dots + a_n^2 \neq 0$. Fie funcția de gradul al II-lea $f: \mathbb{R} \rightarrow \mathbb{R}$,

$$f(x) = (a_1x - b_1)^2 + (a_2x - b_2)^2 + \dots + (a_nx - b_n)^2.$$

Observăm că $f(x) \geq 0, \forall x \in \mathbb{R}$, fiind sumă de pătrate. Funcția se mai scrie

$$f(x) = (a_1^2 + \dots + a_n^2)x^2 - 2(a_1b_1 + a_2b_2 + \dots + a_nb_n)x + b_1^2 + b_2^2 + \dots + b_n^2.$$

Din $f(x) \geq 0, \forall x \in \mathbb{R}$, rezultă că discriminantul este $\Delta \leq 0$ și de aici se obține inegalitatea dată.

Egalitatea se obține pentru $\Delta = 0$, deci trebuie să existe $\alpha \in \mathbb{R}$ pentru care $f(\alpha) = 0$ adică sistemul

$$a_1x - b_1 = a_2x - b_2 = \dots = a_nx - b_n = 0$$

cu necunoscuta x , are soluție și de aici n -uplele (a_1, a_2, \dots, a_n) și (b_1, b_2, \dots, b_n) sunt proporționale.

BIBLIOGRAFIE

[1] Drimbe M.O., *Inegalități, idei și metode*, Editura Gil, Zalău, 2003.
 [2] Panaitopol L., Bândilă V., Lascu M., *Inegalități*, Editura Gil, Zalău, 1996.
 [3] Lascu M., *Inegalități*, Editura Gil, Zalău, 1994.
 [4] Hardy G. H., Littlewood J. E., Polya G., "Inequalities" Cambridge 1934. Second editie 1952.
 [5] Colecția "Gazeta Matematică"

THE STANLEY PARABLE

Badea Ioana Alexandra, clasa a IX-a E

„This is a very sad story of the death of a man named Stanley¹. Hai să fim serioși: cum poți să nu îți pui un semn de întrebare asupra sănătății mintale atât a ta, jucătorul, cât și a scenaristului, când un joc începe cu o asemenea introducere? Apropo, tu ești Stanley...

Acest Stanley este un lucrător simpatic, numărul 427, care toată ziua apasă pe butoanele ce îi sunt indicate pe un monitor. Întâmplarea face ca, într-o zi, Stanley să nu mai primească nicio comandă. Bineînțeles, acesta caută cauza groaznicului fapt și așa începe povestea. Tot jocul este bazat pe alegerile pe care le faci - ești omulețul drăguț care ascultă de vocea din căști sau te răzvrătești și... și sfârșești prost. Apropo, ca să aflați încă ceva despre personaj: încă de la început ți se spune că Stanley este mort din momentul în care ai apăsat Start. Încurajator.

„The Stanley Parable” m-a lăsat cu gura căscată. Nu poți să înțelegi în totalitate profunzimea fiecărui cuvânt pe care Naratorul (este intenționată scrierea cu majusculă) ți rostește, îndrumându-te obsesiv în tot ceea ce faci, dacă nu reîncepi măcar de vreo șase ori jocul, încercând să schimbi cursul istorisirii (are în jur de 18 sfârșituri, care mai de care mai surprinzător și neașteptat). Unul din cele mai bune finaluri este cel în care urmeză să explodeze clădirea de birouri, iar lui Stanley i se spune că mai are două minute până la detonare. Natural, Stanley-ul din mine caută disperat o cale de ieșire, așa cum m-am obișnuit în toate jocurile (cred că vă spune ceva Uncharted²), ca să aflu că, de fapt, fiecare acțiune mi se dictase (firește, în imaginația mea, eu luam deciziile). Totuși, am avut o senzație înfrorătoare de deja-vu la auzul replicilor sarcastice ale

Naratorului dinaintea morții subite a protagonistului. Dacă ați jucat primul Bioshock, cu siguranță vă aduceți aminte oribila formulă de politețe a lui Atlas, "Would you kindly?"³, și sunt convinsă că am punctat totul.

M-am îndrăgostit din primul moment de această inițiativă indie. Nu pot să numesc proiectul „joc”, ci mai mult moment de cugetare. Vocea plăcută a Naratorului, cu inflexiuni variate, de la sarcasm la ironie, compătimire și dezgust, toate îmbinate cu măiestrie, creează o atmosferă înfrorătoare, care te lipește cu ochii de monitor. Merită fiecare minut petrecut în aplicație (fiecare sesiune poate dura de la 2 până la 30 de minute, doar dacă nu încerci să ajungi la finalul cu bebelușul - adică vreo 4 ore!). A, și era să uit - am o bănuială că Naratorul este șeful de care se vorbește... Mă întreb ce va bănuți cititorul...

¹în funcție de ce faci, ai șanse să ajungi la această sintagmă;

²serie adventure în care explorările tale ca și căutător de comori se termină cu imaginea ta alergând cu genunchii la gură și cu o clădire mai mare decât Burj Khalifa dărâmandu-se în urmă;

³replică marcanță a seriei Bioshock, spusă de principalul antagonist, dar pe care până la final îl crezi a-ți fi mentor și sprijin. Merită văzute cutscene-urile demascării planului machiovelic.

IT & GAMING BY RADU CUCU

Radu Cucu, clasa a XI-a B

Heaven or hell! Duel !! Lets fight!

Subiectul articolului din numărul acesta nu a venit, ca de obicei, după o ședință lungă de brainstorming ci de pe laptopul în care se produce magia înfăptuirii revistei. După ore de muncă asiduă, Andreea, maestra noastră într-ale design-ului, și-a luat o pauză binemeritată și a deschis primul joc pe care l-a găsit la îndemână. Am rămas înmărmurit, căci jocul cu pricina era chiar GGX2, jocul care îmi umplea camera de copii în fiecare weekend.

Jocul pe care vi-l supun atenției este un fighter apărut în 2002, fiind al treilea joc al seriei guilty gear - și cel mai de succes. Deși nu e la fel de faimos ca alte programe de acest gen (Mortal Kombat, Street Fighter sau Tekken), Guilty Gear X2 mi se pare cel mai bun joc al genului.

Personajele sunt, în umila mea opinie, ingredientul care face jocul să fie așa de savuros. Niciodată nu am

mai văzut așa varietate de ciudățenii într-un singur loc. De la travestiți cu yoyo-uri la doctori gigantici, cu palton, o pungă de hârtie pe cap și un bisturiu uriaș pe post de armă. Variația dubioasă de personaje aduce cu sine o variație și mai înfloritoare de mișcări și stiluri de luptă, ceea ce face jocul mai interesant în complexitatea lui, descoperirea diferitelor puteri fiind extrem de captivantă.

Deși există multe moduri de a aborda jocul de unul singur, eu propun să îl consumați împreună cu prietenii. Ciudățeniile personajelor, jocul alert și fainoșagul puterilor îl recomandă numai bun de jucat cu o persoană (sau 5) alături. Dar, totuși, încercați să nu îl jucați cu surioarele mai mici întrucât, din experiență vă zic, jocul le offică foarte tare dacă iau bătaie... și nu vreți să vedeți părinții revoltați că v-ați făcut consanguina să plângă.

Singurul îndemn pe care-l pot formula în final este simplu: JUCAȚI-L! Luați-vă cel mai bun prieten de mână, faceți rost

de un gamepad, cumpărați o sticlă de ceva și o pungă de altceva, așezați-vă în fața unui calculator și... bateți-vă! SLASSHHH!!!

Călătorie în timp via horoscop

-martie-

Berbec

Nicolae CIORĂNESCU (absolvent 1922), matematician, autorul lucrării *Tratat de matematici speciale*

Având în vedere că sunteți o zodie de foc, ar trebui să vă concentrați mai mult pe viața de cuplu, deoarece urmează o perioadă complexă- Marte e retrograd!!! Nu e exclus să începeți o relație nouă. La școală, lucrurile încep să se clarifice.

Gemeni

Mihai-Dan CARAMIHAI (absolvent 1978), profesor universitar

Știind că sunteți o persoană mai norocoasă, nu ar trebui să vă culcați pe o ureche. Cu școala merge bine. În această perioadă vă veți da seama cine vă sunt prietenii care vă ajută la greu. Cu dragostea e mai bine ca niciodată deoarece, în sfârșit, planeta Venus e poziționată favorabil.

Leu

Andrei PLEȘU (absolvent 1966), scriitor și eseist român, estetician și istoric al artei

Buna dispoziție de care dați dovadă vă va ajuta să treceți prin multe situații solicitante în această lună. Continuați tot așa și veți ajunge acolo unde v-ați dorit. Cât despre iubire... cu Venus în casa cuplului, nu aveți de ce să vă faceți griji.

Taur

Ioan-Victor BRUCKNER (absolvent 1961), medic, fost ministru

Pentru voi, astrele își focalizează energiile în direcția relațiilor cu noi persoane. Poate că, în luna aceasta, veți cunoaște persoane pe care o să le aveți lângă voi pentru o bună perioadă de timp. La școală s-ar putea să apară ceva probleme din cauza lipsei de energie și a motivației. Evită impulsivitatea în relațiile cu profesorii și cu colegii.

Rac

Constantin NOICA (absolvent 1928), filozof, membru post-mortem al Academiei Române, autorul lucrării *Spiritul românesc la cumpătul vremii. Șase maladii ale spiritului contemporan*

Viața amoroasă este pe primul plan pentru voi, trebuie să dați dovadă de mai multă înțelegere față de persoana iubită. La școală... prudență. În curând veți afla ce vă doriți pe plan profesional în viitor. Totul va decurge conform planului vostru.

Fecioară

Arșavir ACTERIAN (absolvent 1928), jurist și publicist, autorul cărții *Jurnal în căutarea lui Dumnezeu*

În prima parte a lunii veți da dovadă de multă înțelegere la școală și cu cei din jur. Ar trebui să faceți ceva pentru a vă simți cu adevărat fericiți. Soarele e în casa cuplului, așa că va fi o lună importantă în plan sentimental. La școală e bine, atenție însă la bani. Cheltuieste cumpătat!

Balanța

Nicolae-Șerban TANAȘOCA (absolvent 1959), filolog și istoric român, autorul lucrării *Bizanțul și românii*

În ultimul timp, sunteți puțin cam posomorâți. Ar trebui să vă gândiți mai mult la voi decât la cei din jur și să vă luați o mică vacanță într-un weekend. Cu Marte retrograd în zodia voastră, relațiile cu ceilalți pot fi extrem de complicate. Încercați să nu faceți din țânțar armăsar.

Săgetător

Dinu PILLAT (absolvent 1940), scriitor, critic și istoric literar român, fiul poetului Ion Pillat, autorul lucrării *Dostoievski în conștiința românească*

Se anunță multe concerte în această lună, de la care nu puteți lipsi. Nu vă faceți griji însă, la școală nu se întrevăd situații neplăcute. Relația cu persoana iubită intră, în sfârșit, pe un făgaș normal, după o perioadă de bâlbâieli.

Vărsător

Petru CREȚIA (absolvent 1945), profesor de limba greacă, editor al lui Platon, autor, eminescolog, filosof, eseist și traducător român, autor al lucrării *Epos și logos*

Pur și simplu, în această lună sunteți în elementul vostru, atrăgând complimente din partea celor din jur. Ocazia de a întâlni pe cineva nu va întârzia să apară. S-ar putea să faceți o călătorie în viitorul apropiat, într-un loc nemaivăzut, fie că e altă țară sau, poate, doar o nouă cafenea. În orice caz, evitați excesele de orice fel.

Scorpion

Dan BERINDEI (absolvent 1941), istoric, autorul lucrării *Românii și Europa în perioadele premodernă și modernă*

S-ar putea să trăiești o nouă poveste de dragoste, având în vedere că Soarele traversează casa cuplului. La școală veți avea ocazia să-ți demonstrezi creativitatea și aptitudinile. Atenție la sănătate! Ferește-te de accidentări!

Capricorn

Grigore MOISIL (absolvent 1923), matematician, membru al Academiei Române, autorul lucrării *Teoria algebrică a mecanismelor automate*

Dacă sunteți singuri, se întrevăde șansa unei relații, iar dacă sunteți deja cu cineva, relația va merge bine. Totul e să nu fiți voi prea exigenți. Cu prietenii vă înțelegeți de minune, însă aveți grijă cu școala, acolo mai aveți de recuperat.

Pești

Mircea ELIADE (absolvent 1925), filozof, scriitor, autorul lucrării *Tratat de istorie a religiilor*

Sunteți pregătiți pentru examenele/ testele care se întrevăd. Prietenii vă vor fi alături în următoarea perioadă, care poate aduce tensiuni minore în plan relațional. Cu dragostea... nimic spectaculos, cel puțin în prima parte a lunii martie.

Text: Roca Teodora, clasa a X-a E

EVENIMENTE

• **Metal All Stars** este, probabil, cel mai important eveniment rock al anului în România. Conceput sub forma unui mini-festival, care durează mai bine de 4 ore, Metal All Stars întruchipează visul suprem al fanului rock, oferind într-un singur pachet o varietate de staruri care și-au lăsat amprenta adânc în istoria muzicii: Phil Anselmo, Zakk Wylde, Max Cavalera. **Metal All Stars - 24 martie, ora 19.30, Romexpo, Pavilion Central!** Spectacol și stare de spirit, un show exploziv, muzică înscrisă deja în istorie.

• Nu avem nevoie de curent electric pentru a face artă! **Ora Pământului** urmând să fie marcată în acest an în **29 martie, în intervalul orar 20.30 - 21.30, în Rock'n Regie** prin stingerea luminilor și diverse activități. Noi vă propunem o seară între prieteni, 100% acustică. Vă așteptăm la „foc de lumânare”, veniți înarmați cu chitare, fluiere, tamburine, instrumente muzicale acustice.

• A doua ediție a **East European Comic Con** se va desfășura la Romexpo în perioada **9-11 Mai 2014**. Pe parcursul acestor trei zile, vizitatorii vor putea participa la numeroase activități precum sesiuni de întrebări și răspunsuri cu actorii invitați, sesiuni de autografe și fotografii cu aceștia, diverse concursuri, cum ar fi concursul de Quiz, concursul de costume, dar nu numai.

Perte... din Spiru

• Profesor: Vă rog să lucrați proiectul individual pe grupe.

• Profesor: Să îmi aduceți dosarul cu portofoliile.

• Profesor: Nu știți să conjugați verbul.

• Profesor: Ce e cu y-ul ăla? Zici că e o vacă mulsă.

• Elev: Ion pică în patima pământului.

• Prof: Ai o frunte, zici că e talon de pensie. Parcă a fost dată de pomană.

• Profesor: Să nu mai spui că a fost violată, spune și tu că a intrat în posesia unui embrion nelegitim.

Vrei să faci parte din echipa **Vlăstarul**? Trimite-ne un e-mail la adresa:

revistavlastarul@yahoo.com

ANUNȚ

CENTRUL DE EXCELENȚĂ ÎN MATEMATICĂ... DIN NOU LA SPIRU

În iarna acestui an, liceul nostru continuă să fie partaș la un proiect ce germinează de ani buni (zeci chiar), care are o susținere legislativă: un act votat în Parlament, dar cu o mică „hibă” esențială - lipsa câtorva articole care ar fi trebuit să precizeze cum și cu ce resurse s-ar putea aplica.

Important că, la inițiativa și prin voința Inspectorului General Adjunct, Liliana Toderiuc, prin profesionalismul inspectorilor de matematică: Gabriel Vrînceanu și Daiana Azamfirei, și prin aportul material al Primăriei

Capitalei, reprezentată de domnul profesor Florin Diaconescu, proiectul Centrul de Excelență în Matematică pentru clasele IV-VIII a prins rădăcini la noi în colegiu, ca un „vlăstar”, din gândirea constructivă și vizionară a lui Haret.

În fiecare sâmbătă și/sau duminică a săptămânii, cei mai buni copii cu aptitudini matematice reale se întâlnesc la CNSHB unde, îndrumați de profesori motivați, își cizează și aprofundează cunoștințele, competențele și creativitatea în matematică.

APEL

Rugăm, prin intermediul revistei „Vlăstarul”, ca oricine se află în posesia unor materiale referitoare la CNSHB sau la personalitatea lui Spiru Haret (reviste, imagini, documente de arhivă, referințe etc.) să se adreseze direcțiunii CNSHB.

Colegiul Național „Spiru Haret”
Adresa: Strada Italiană nr.17,
Sector 2, București
Telefon: 021 313 64 62
E-mail: haretiana2012@hotmail.com

Responsabilitatea pentru autenticitatea conținutului articolelor publicate revine exclusiv autorilor.

Colegiul Național
„Spiru Haret”, București